

חודש כסלו
עלון מספר 3 (16)

יול"ע" מערכת
'נחלה פור-אבר'
גן ישראל נחלת הר חב"ד

נחלה FOREVER

ה'תשפ"ד

LEVI KOLTON
PHOTOGRAPHY

תמונה
מזכורתית

המגזין החודשי - גן ישראל נחלת הר חב"ד

גא לשמור על קדושת הגיליון

תיאור מזכרת מיום שמחת החתונה
של הרבי נשיא דורנו

נחלה טיימס

חדשות הקעמפ מזויות שלא הכרתם...

די! הנח לנופשי! מה אתה רוצה ממני?
איני יכול לומר דבר כזה בשום
אופן! כך נשמע המ"פ יענקו כשמגול
עומד המ"ל שמראל בטענה שאינו
מוכן שייכנס לטרקלין עד שיאמר
770 פעמים 'דרוכים לגאולה' ב770
שפות!

הידעת?!
המפקד חלק הוא יליד צרפת שהיה חבר טוב של שליט
צרפת לפני כ-20 שנה הלא הוא המפקד אך אחרי שהרבי
הודיע שהגאולה ממש כבר כאן צריכים רק לפתוח את העיניים
החליטו השניים להגיע לנחל'קעמפ ולהכות לגאולה בכל רגע כי
הרי ברור שהרבי יעבור בקעמפ!

שיאו אה! זו אמנם רק שמועה אך מטרידה
מיוחדת! המפקד קואטן נח"ל אחר חיפוש
מזכירי אה! המפקדה כשבידו האמת אומרת
אם מוכרם האיחודים ובידו השנייה אומרת קחתי
הלשפאטי... והשאלה אדינה מכריז מ'א' אלו!
המפקד קואט משה אהסביר או שהמכבים כבר
ניצחו... הני' יענקי הסביר אהמפקד קואט שהוא
צודק, אומרת המכבים קיימת גם היא ניצחו
החושך אה האולי!

שמועה מסעירה הגיע לידי מערכת
נחל'פוראבד... המש"ט פרקש נוסע
לחג החנוכה הקרוב לשליחות הרבי
בעיר גושפאנט'ס שבצפון טג'קיסטן...
כמובן שלא שכח את הדגל של
משפחת געשפאנט המפוארת... יחד
עם כוסות מיוחדות עם מיתוג הקעמפ
על מנת לומר לחיים יחד עם יהודי
המקום...

**מצטער נגמר לי
החוש הומור.**

בפתח העלון

עם המש"ט פרקש

וואו אני לא מאמין! אני מתיישב לכתוב לעלון השלישי!
אההממם אתם שואלים מה מיוחד בו? הסכיתו ושמעו: החודש
הוא חודש כסלו! כאן כבר לא אתיר לכם לשאול מה מיוחד. מי
שלא מבין לבד - גם הסבר לא יעזור... אז מה אני מתמהמה!
לחיים לחיים חיילים! החודש בו נשא אבינו רוענו את הרבנית
ח'ה מושקא שהוא 'היום שקישר', היום בו יצא הרבי אחרי
חודשים שלא ראהו, חודשים! היום בו התחילה חסידות חב"ד
את הפצת המעיינות באופן שלא נראה כמותו, חג החנוכה עם
ה'מבצעים' הנדירים. נו אז מה אתם יושבים וקוראים? תתחילו
לשפוך 'משקה'!

האמת היא שיש נקודה שממש תפסה אותי. הרי כולנו מכירים
את הסיפורים הידועים על אדמו"ר הזקן במאסר איך שעצרה
העגלה 'בכוח' כדי שיוכל לשבות ואיך עצרה הסירה כדי שיוכל
לקדש את הלבנה. יש כאן משהו אדיר ללמוד. תחשבו על זה רגע:
איפה הוא נמצא? בבית הכלא! במקום בו השונאים שלו רוצים
שהוא יהיה! והוא... במקום אחר לחלוטין... 'צ'מע אדוני לא יודע
מה איתך אבל אני צריך לשבות... אני צריך לקדש את הלבנה...'
כשיהודי מחליט שהוא כלל לא מתפעל ממה יאמרו סביבו אז גם
כשהוא נמצא בצר ומצוק - אין לאף אחד כוח עליו!
גם אנחנו צריכים להיות בדיוק כך. גם כשאנחנו נמצאים במקום
לא הכי נעים (ואני מבטיח לכם שלא תגיעו לרמות של
הכלא הרוסי...) - יש לכם את הכוח לא להתפעל
ולפעול הפצת חסידות וגאולה!

אז קדימה! תנצלו את הכוחות שניתנו לנו להפיץ
את אור תורת החסידות והגאולה לכל מי שאתם
מכירים! גם למי שאתם לא מכירים אגב...

סומכים עליכם!

"ובאותו הזמן לא יהיה שם לא
רעב ולא מלחמה" ומעין זה גם
ברגעי הגלות האחרונים - שגם
כאשר 'מלכויות מתגרות, ומלך
פרס מתגרה במלך ערבי וכל
אומות העולם מתרעשין
ומתבהלים', נמצאים בני ישראל
במעמד ומצב של מנוחה ושלוה,
כיון שהקב"ה אומר להם 'בני אל
תתייראו כל מה שעשיתי לא
עשיתי אלא בשבילכם... הגיע זמן
גאולתכם!' ומלך המשיח - גואלן
של ישראל - עומד על גג בית
המקדש ואומר ענווים הגיע זמן
גאולתכם!"

(מיחות שבת פרשת ויצא תש"א)

מו"ל: חייא סמרקנדי.

עורך: דניאל איש חמודות.

עיצוב ועימוד: יוסלה.

כתבים: דב חזן, ש. מעיר קטנה, איציק הפרסי, יצחקי

עוצם ידי, פניס גלטיין, ל. משייט, זעירא המבריק, ראשוני

אישי ימינו, ש. לפולר.

מייל המערכת: nachleforever@gmail.com

ר"ח כסלו תרנ"ח -

יום הולדת הרב שפריהו גוראריה חתן הרבי הרי"ץ וגיס הרבי.

הידעת?

בשנים האחרונות של הרבי הרי"ץ מינהו ליו"ר מרכז ישיבות "תומכי תמימים".

ר"ח כסלו תשל"ח -

הרבי יצא לראשונה פחדרו פאז האירוע בשמיני עצרת.

הידעת?

בשמיני עצרת בשנה זו קיבל הרבי התקף לב רח"ל ומאז נאמרו מאמרים ושיחות מחדרו הק' על אף הזהרות הרופאים.

ב' כסלו תשמ"ח -

ספרי רבותינו נשיאנו פספריית ליובאוויטש הוחזרו לפקופם.

הידעת?

לצערנו לא כל הספרים הוחזרו מיד והרבי התבטא כי מי שיש בידו ספרים ואינו מחזירם מחזיק בידו "פצצה מתקתקת".

ט' כסלו תקל"ד - יום הולדת אדמו"ר האפעעי.

הידעת?

ביום הולדתו נתן כ"ק אדמו"ר הזקן חתיכת בד מיוחדת שהייתה שמורה בידו וציווה לחתל בה פעם ראשונה את התינוק.

ט' כסלו תקפ"ח - יום הסתלקות כ"ק אדמו"ר האפעעי.

הידעת?

בליל ט' כסלו ציווה להלבישו בגדי לבן ופניו התחילו להאדים, ואמר לחסידיו כי עליהם להיות בשמחה. אז החל לומר מאמר "אחרי הוי' תלכו" ושאל כמ"פ האם הגיע השחר. לפני עלות השחר סיים את הדרוש במילים "כי עמך מקור חיים מחיי החיים" ופרחה נשמתו הקדושה.

י' כסלו תקפ"ז - יום גאולת אדמו"ר האפעעי שהפאסר בויטבסק.

הידעת?

אדמו"ר האפעעי נאסר בכ"ח תשרי לאחר מלשינות. בשעת הודעת הגאולה היה במנחת שבת ובאמצע אמירת מאמר, כאשר נכנסו היסה אותם ואמר: "שא, פנו מקום, אבא נמצא כאן".

י"ד כסלו תרפ"ט -

יום חתונת כ"ק אדמו"ר עם פרת חיה פושקא ביתו של כ"ק אדמו"ר הרי"ץ.

הידעת?

על יום זה התבטא הרבי "היום שקישר אותי אתכם - החסידים".

י"ט כסלו תקל"ג -

יום הסתלקות רבי דובער ה'עגיד' פעזריטש.

הידעת?

תלמידי המגיד ערכו ביניהם הגרלה על איברי גופו הקדוש מי יטahr איזה אבר, בחלקו של אדמו"ר הזקן עלה פתק "ראשו כתם פז" והוא טיחר את ראשו של ה'מגיד'. בטבילה טבל ה'מגיד' בעצמו, מנוחתו כבוד באניפולי.

י"ט כסלו תקנ"ט -

חג גאולת אדמו"ר הזקן פעאסרו בפטרבורג.

הידעת?

חסידים רצו לערוך 'מגילת י"ט כסלו' כמו מגילת חנוכה וכו"ב. כבר הוכנו כמה ניסוחים אך אדמו"ר הזקן נגז את הרעיון והוא שב ועלה לאחרי מאות שני והרבי אף העביר על מגילה זו הנהגות.

הכול התחיל ביום בהיר אחד. כלומר, לא לגמרי בהיר אמנם היו טיפה עננים בשמים אבל מבחינתי זה בהיר לגמרי. בקיצור (בהנחה שלא באתם לשמוע על מזג האוויר) הכול התחיל לפני כמה ימים. חייל מתוק אחד שלח אלי מכתב ובו לא פחות מאשר... בקשה! האמת היא שדי הופתעת, בדרך כלל אני רגיל שאני מבקש את הבקשות...

האמת היא שזו הייתה דרישה. דרישה לספר לו. כן כן, לספר לו במכתב על משהו חריג שמתרחש מידי שנה באזור הצפון. לא, לא מדובר בסבב נוסף עם 'חיזבאללה' פשוט כי זה כבר לא חריג...

החייל ביקש שאספר לו על אירועי חנוכה בישיבה. נו אתם יודעים, הרי ה'תמימים' לא יושבים עם כל המשפחה סביב הנרות, שרים שירי חנוכה ואוכלים את הסופגניות שאמא הכינה (בתקווה להגיע להישגים של יענקי מזרחי...). למי יש זמן לכל זה?! הולכים לכבוש את העולם!

אהההממם טוב קצת נסחפתי לחזור ולתאר לכם את מה שסיפרתי לו. סה"כ רציתי לומר לכם שאני יושב וכותב לחיילים (ועוד בלי שגיאות כתיב)...

טוב נו אם כבר התחלתי ואתם כל כך לוחצים עלי (...) אז שבו או עמדו כפי בחירתכם, מיזגו לעצמכם כוס מיץ או קולה שהרי "כל העולם כולו גשר צר מאוד... והעיקר קוקה קולה קר", וקראו את נאומי לאומה:

הכול מתחיל ביום בהיר. כלומר לא כל כך בהיר, טוב כבר היינו בקטע הזה... אז הכול מתחיל בכך שבאזור הצפון יש המון מה לעשות. למה אני מתכוון? הטו אוזן, והחזירו אותה בחזרה כי זה נראה מוזר. ראו, באזור הצפון ישנם עשרות ומאות בסיסי צה"ל ומוצבים! חלקם גלויים, חלקם סודיים (למשל, לא אגלה לכם שבתוך הר מירון

האדיר מסתתר מחנה צבאי שלם, אבל זה סודי ולכן לא אומר לכם שגם ליד ב'עמוקה' יש עוד אחד כזה), חלקם קטנים וחלקם ענקיים. חוץ מזה שקר להם מאוד - לא נראה לי שיש מישהו שבא לשמחם בשמחת החג. יש עוד משהו בצפון. קיבוצים ויישובים. כן, מקומות כאלה קטנים עם המון יהודים בעלי לב ענק שאין להם ממש מי שישמח אותם בשמחת החג.

מה עוד יש? אהההה גם מרכזי קניות גדולים שחוץ מכך שבמאפיה מוכרים סופגניות (אגב, אם תפגשו באחד כזה תמסרו לו שאני מוחה בתוקף על ההר סיני שהם בונים על כל סופגנייה תמימה!) לא מרגישים שם חג.

ובכן, כעת נעבור לצד השני של המתרס (שמישהו ישלח למערכת הסבר דחוף למילה זו). בישיבה בצפת ה'תמימים' ל א הולכים לנוח כאשר ישנם אלפי יהודים באזור שמחכים שנעשה להם את החג, נביא להם סופגניות, נרקוד איתם, ונבשר להם את בשורת הגאולה.

אז ככה: באחד מלילותיו של חודש כסליו יושבים להם כמה תמימים מסורים בוואדי שליד ישיבת צפת ומבעד לקולות התינוטים חורשים הם

מזימות. בכל לילה מלילות החנוכה ייצאו התמימים קודם כל לקיבוצים והיישובים. יעברו הם מבית לבית, ירעדו מהכלבים הנובחים ואז יכנסו ויתחילו לעשות 'שמח'. אני זוכר בשנה שעברה יצאנו כמה רכבים עם חנוכייה על הרכב ורמקולים ל'כבוש' כמה קיבוצים ממש על הגבול עם לבנון. כמובן שהצטיידנו במלא מלא סופגניות (ש... איך נאמר... לא רק אנשי הקיבוצים גמרו...) באחד הבתים שדפקנו פתחה אשה והתחילה לשפוף עלינו קיתונות של מים... ממש התחילה לצעוק עלינו ועל חב"ד וזה. בקיצור היה ממש ממש לא נעים והייתי מאוד מודוכדך מהמקרה.

אחרי שיצאנו מהקיבוץ האוטו היה צריך משהו ממש ממש מוזר. דלק! ניסינו כמה פעמים להכניס לחור הגדול בצד שלו 'משקה' אבל הוא היה כנראה 'מתנגד' רציני ולא הסכים בשום אופן לזוז למרות כמות ששפכו לתוכו.

אז סטינו ממסלולנו ונכנסו לתחנת דלק. פתאום משום מקום הגיחו להם שלושה ר נ ג ' ר י ם גדולים עם ע ש ר ו ת צ ע י ר י ם ח ב י ב י ם ונלהבים

שחזרו בטח מאיזה 'פארברייגען' ככה רציני, אז הדלקנו להם מוזיקה, חילקנו להם סופגניות רקדנו איתם וממש 'הרעלנו' אותם על הרבי. בסוף כששאלתי את אחד מהם מאיפה כל הנערים הללו הוא ענה לי שהם מהקיבוץ שהרגע הגענו ממנו... או אז הבנתי שבכל יהודי חבוי לו איזה ניצוץ ואם רק נשמח אותו ו'נקלף' את השכבות אז יתגלה אורו הגדול. אחרי שעשינו סיבובים במלא מלא בתים והבאנו להם את אור הגאולה, התחיל ה'אקשן' האמיתי - חיילי צה"ל.

ירדנו באיזה יער עבות (מזל שהיה לנו נרות חנוכה ככה אם היו מתנפלים עלינו שודדים היינו יכולים להדליק וככה יזהו אותנו. נו אתם יודעים למה אני מתכוון) ושביל עפר מתפתל ולפתע נגלה למול עינינו הש.ג. מה זה אומר? עד עצם היום הזה אינני יודע. אבל הסבירו לנו שזה הביתן של השומר של המחנה אתו צריכים לדבר בשביל שייתן אישור להיכנס.

ועכשיו לקטע המדהים: לא ביקשנו אישור מראש... ובכן "אין כניסה" מודיע לנו השומר בפנים המורות סבר. אבל לא אנחנו, חב"דניקים משולהבים נניח לו לעכב את דרכנו. וחוצמזה אני כבר מכיר כאלה קטעים... תוך שניות היינו מחוץ לרכב והתחלנו לרקוד ולשיר ככל יכולתנו, הוצאנו גם סופגניות, ולאט לאט הוא התחיל 'להפשיר' כשראינו שהוא בקטע הוצאנו בקבוק 'משקה' ומזגנו לו כוסית, הוא הסתכל ימין ושמאל לראות שאף אחד לא רואה אותו (בצה"ל אסור אלכוהול... איזה 'מתנגדים!') ובניגוד לרכב - הוא דווקא התעורר בזכות זה.

... לא תאמינו! הוא נתן לנו להיכנס! תוך דקות אחדות כבר עשינו הדלקה מרכזית בחדר אוכל של הבסיס, חילקנו סופגניות, שרנו רקדנו אמרנו להם דברי תורה וחסידות וכמובן סיפרנו להם על הרבי שעומד להתגלות בכל רגע ממילא עלינו להיות 'דרכים!' ת'אמת לחיילים היה הרבה

שנת הצלחה

חודש כסלו

המערכת שולחת איחולים לבביים
לחיילים ולצוות שיום הולדתם חל בחודש כסלו

ריבקין מוסי || ד
סוסובר כהן מענדי || י"ז
שטיינברג שלמה || י"ח
יקונט שמוליק || א
הייזלר יוסף יצחק || ד'
מרשל מנחם מענדל || כ"ג
ארז זיו איתן || י"א
מיכאלשוילי לוי יצחק || י"ב
מרשל שניאור זלמן || כ"ו
כהן מנחם מנדל || ט"ז

צוות

המפקד ישראל הייזלר || ה'
הנגרל שלום ווילשאנסקי || י"ד
המפקד לוי מרזל || ב'
המפקד דובער קוט || ב'
המפקד שני"ז נחשון || כ"ח
המפקד מ"מ קופצ'יק || כ"ט

עזאגוני שניאור || כ
גוחפי שניאור זלמן || כ"ט'
גוברמן מנחם מענדל || ט'
גלינסקי יוסף שמחה || ד'
ליס מושי || כב'
קוזלובסקי יוסף יצחק || יד'
אביוב יוסף יצחק || כ"ט'
אסולין יוספי || ד'
גוחפי לויק || טו'
הלבפינגר אברמי || ב'
וונובסקי שמואל || כ"א'
חיליני שמואל || כ"ג'
סגל ארי || ד'

בן שחר אורי || י"ח
גורביץ אריה || טו
גמליאלחיים אברהם || ג'
גורפינקל בערי || ו'
גלינסקי מנחם מענדל || ז'
קוזלינר שניאור || כ"ו

אסייג מנחם משה || י"א'
גמליאל מנחם מענדל || י"א'
ליפסקר מנחם מענדל || ט'
בנימיני שניאור || טו'
ברנשטיין מאיר || כ"א'
ברנשטיין שניאור זלמן || כ"ו'
כהן מנחם מענדל || א'
קנלסקי דוד || ד'
ג'ובני יוסף יצחק || ל'
טויל שניאור זלמן || ז'
לזון מרדכי || ח'
מעטוף שמוליק || כה'

אני אחליף הולאה אובה
לרצל יוסף הולדתי - ללזון
רוא"ס כל יוס. ו... סט
לרצ'ל'ט את החיוק

"חסידים איין משפחה"

שזה הישג מדהים כשלעצמו) טבלנו (הישג נוסף בהתחשב במצב המים בבור), למדנו חסידות התפללנו ב'עבודה' ומיד רצנו לרכבים. משם התפזרנו בכל רחבי הצפון. מה עשינו שם? שימו לב: בניגוד ללימודים בבתי הספר השונים, בגנים היום יש יום (לא כל כך אפשר לקרוא לזה לימודים...) רגיל, ממילא אנחנו ננצל זאת בכל הכוח!

אז זה עובד ככה: מגיעים לגן בתיאום מראש, כי הרי שם אין ש.ג. שאפשר טיפה 'להרים' אותו ואז הוא ייתן אישור, אלא מתאמים מראש נכנסים ואז מתחילה ה'הצגה' הגדולה. הצגה תרתי משמע.

כן, עושים להם ממש הצגה על חנוכה כי יש גנים שלא ממש מספרים להם על הנס החנוכה, זה התפקיד שלנו. מספרים להם את הסיפור המלא של חנוכה איך המכבים הצדיקים שהיו מעטים ניצחו את היוונים שהיו חזקים וגדולים מהם פי כמה וכמה. עושים להן היכרות עם שירי החנוכה, מחלקים להם סביבונים וסופגניות ככה עד הערב (לא לשכוח שהערב לא כל כך מאוחר) או אז חוזרים לשיבה, לומדים מעט, ושוב! עולים על רכבים בדרך לכיבוש מוחלט של קיבוץ ויושב נוסף וחיילים נוספים שיזכו להרגיש בעצמם את אור החנוכה ואת האור הגדול והעיקרי - אורו של מלך המשיח בעולם.

גם השנה נעשה ככה אבל השנה בגלל המלחמה יהיו פה הרבה יותר חיילים וגם אפשר 'להרעיל' אותם יותר במסרי גאולה ומשיח וביטחון גמור בדברי נשיא הדור. צאו עם אביכם 'למבצעים' בחנוכה! אהה ואל תשכחו לצלם ולשלוח אלינו...

יותר קל להסביר את המושג 'דריכות' מאשר לאנשים בבית, כי הרי הם רגילים להיות במצבי דריכות.

ככה עברנו ממוצב למוצב וחילקנו סופגניות, מטבעות ושוקולד והשארנו להם גרות וחנוכיות שיוכלו להדליק בעצמם לכל מי שהם מכירים. במחשבה שניה יותר משאנחנו חיזקנו אותם - הם חיזקו אותנו, הם היו ממש בקטע ושמחו כל כך לקיים את המצווה. אחח! אשרינו שהם אלו חיילנו!

אבל טרם הספקתי להתרגש ממה שכתבתי לכם וכבר מצאתי את עצמי בצפת בתוך התוועדות סוערת שנמשכה עד השעות הקטנות של הלילה על מהותו של יום.

בבוקר (שלא כהרגלנו) קמנו מוקדם היינו צריכים להספיק לטבול במקווה, ללמוד איזה שעה חסידות, להתפלל ומיד לצאת למקום סודי מאוד. רק עוד מעט אגלה לכם על מה אני מדבר.

א ז
קמנו

אני יתחיל את זה כמו באיזה משחק אישיות, 'נולד בצנעא, קורע מצחוק, וכמובן - לא צרך סיסמא' טוב פה כבר גיליתי לכם הכל...

מי לא זוכר את הרצ"ט דניאל מעודה?!!!

בלעדיו כל הקעמפ לא יכול היה להתנהל כלל! הרי מי שהביא את האיש המוכשר והידוע בתבל, נו אתם נזכרים 'אההה מנחם!' הרצ"ט הביא אותו.

כולנו הרי זוכרים איך שלא פעם הציל את הקעמפ מקטסטרופה באמצעות כשרונו הטכני המיוחד, ואשר בזכות הפך הלוגו "הצוות שלא צריך סיסמה" לגאווה עבור כל מי שלובש אותו על חולצתו החומה. צבע לא רע בכלל, דווקא השתלב יפה עם השחור ששמו על ראשיהם בכניסה של מלחמת "ופרצת", אם אני הייתי השופט הייתי נותן להם את הניצחון רק על האופנה... אבל עד כאן - הכול מוכר.

אבל מה שלא כולם יודעים זה שהקריירה המזהירה שלו מתחילה עוד מימי בית שני!!!

כן כן, קראתם נכון. אבות אבותיו של דניאל מעודה שירתו בבית המקדש כצוות טכני!

ובכן, הכיתו ושמעו ידידי: הראשון בשושלת הטכנים המפוארת אבי אבות הטכנים היה רבי דניאל מעודה שעל שמו קרוי דניאל מעודה שלנו, עוד לפני חנוכת הבית השני מינה אותו דריווש מלך פרס בכבודו ובעצמו להיות ראש הצוות הטכני בבית המקדש. כבר מהיום הראשון בו החלה עבודת הקודש ניתן היה לראותו מתרוצץ מצד אל צד ודואג לכל הפרטים, משיפוץ קטן של המזבח ועד טבילת הכיור. הוא בלט במיוחד בממדיו העצומים - גובהו היה כ-6 מטר (!) ורוחבו כמטר ובזרועותיו העצומים היה מסוגל להרים את כל המזבח החיצון ביד אחת כדי לטאטא מתחת, חלק מזה ירש מעודה שלנו בגנים כנראה.

האמת היא שישנה סיבה למימדים האלו אבל את זה אסור לספר (בסוגריים מותר: מספרים כי היה מסתובב מפה לשם ומשם לפה ו'סוחב' עמו בשר אותו היה אוכל בתיאבון רב בלשכת מסתור שמצא בבית המקדש).

עם הזמן בניו גדלו והצטרפו אליו לעבודת הקודש בניו ירשיו. הם היו מסתובבים בבית המקדש עם החלוקים החומים כשעל גבם מתנוסס לו בגאווה הסמל "תכלס" טכני" באותיות מוזהבות ומעל תמונה שלו ושל בניו אוחזים ב-מקדחות!!! איך מקדחות בזמן הבית אתם שואלים?

מתכנסו בכונות הדמות שלא הכרתם

צחוק אחרון

ובכן מעשה שהיה כך:

ערב אחד כשדניאל הלך לישון נגלה אליו בחלום בחור צעיר בלבוש מוזר. על פלג גופו העליון עטה את החלוק של הצוות הטכני אבל הוא היה קצר יחסית ועל החלק הקדמי התנוסס סמל מוזר שבתחתיתו הכיתוב "נח'ה קעמפ" ובידו ההחזיק חפץ מוזר.

- "מי אתה" בשאל אותו דניאל מעודה.

- "שמי דניאל ועל שמך אני קרוי" ענה הבחורץ

- "וכי למה שתהיה קרוי על שמי?" שאל שוב דניאל מעודה בתמיהה הולכת וגוברת.

- "אני הוא צאצא שלך נצר לשושלת הטכני ונשלחתי להראות לך חפץ זה" הילד נופף בחפץ שהחזיק בידו "לזה קוראים - מקדחה, ודע לך שביום מן הימים הדבר הזה יהיה יד ימינם של בני בניך הצוות הטכני והוא יהיה לאות וסמל למשפחת מעודה ולצוות הטכני".

הוא התעורר מהחלום אחוז הלם "לא שיערתי ש משפחתי תהפוך לשולשת כה מפוארת" חשב. מאותו היום ואילך הפכה המקדחה לחלק בלתי נפרד מהסמל של הטכני.

עוד מספרים הזקנים על פי מסורת אבותיהם ועל פי מגילות עתיקות שנתגלו על הצוות הטכני בבית המקדש שכאשר הייתה למישהו בעיה כלשהי היה קורא להם "צוות טכני!" והם היו עונים לו בחיוך "בוקר טוב", לימים הפך הדבר למשפט קבוע "בוקר טוב - צוות טכני".

חלפו להם שנים, דניאל מעודה הלך לעולמו ואת מקומו החליף נכדו עובדיה מעודה דור שלישי לשושלת הצעירה. כמובן שהוא מילא ת מקום סביו בגאווה עצומה ואף הרחיב את פעולות ה'טכני' באזור. כאשר יום אחד הרומאים פרצו לירושלים, הם שרפו את בית המקדש ובזזו מכלי הקודש, בנס גלוי הצליח עובדיה מעודה לחלץ את המדים של הטכני שלו ואלו נשאר למזכרת לדורות הבאים, לאחר חורבן הבית גלתה משפחת מעודה לארץ תימן והשתקעו שם, ואילו בתימן ללא בית המקדש נהיה להם מנהג:

שמוליק מכיתה ה'

רציתי לשאול את המפקד קולט האם הוא למד איפה שהוא לרקוד כל כך הרבה ויפה (ברוב הפעמים) או שזה בא מעצמו?

תשובת המפקד קולט

האמת היא שזה הגיע מלידה. כלומר כבר שיצאתי מבטן אמי התחלתי לפזז וכרכר בכל עוז במסדרונות בית החולים וכל הרופאים ניסו להרגיעני ללא הצלחה... מאז אני לא מפסיק לרקוד לרגע.

נפתלי מכיתה ז'

רציתי לשאול מאיפה הגיע כל הציוד של הקעמפ, העלבדים של מלחמת "ופרצת", הארטיקים וכל זה?

תשובת הנהג רפאל:

ובכן, דע לך כי טעות אנוש בידך... אני שלא מפסיק לנסוע עם כרכרתי החבוטה הלך ושוב תוך כדי השארת מלא שוטרים עצבניים ברחובות נחלה וחריקות כל הכביש... כמו שנאמר "אני חייל מבוסטי!"

לוי מכיתה ח':

רציתי לשאול איזה מפקד מגדוד קש"ר האם באמת רעדו מהסמג"ד דניאל כמו שמספרים?

תשובת המפקד שעטל:

האמת היא שממש לא... כלומר הוא באמת אבל באמת ניסה בכל כוחו לעשות משמעת אבל כולנו היינו צוחקים עליו מאחורי הגב. גם בפעילות יום שישי של הבלונים עליו בשנייה!

כל השנה הייתה משפחת מעודה מחכים בכליון עיניים לקיץ, וכאשר היה מגיע הקיץ ודי-קעמפ גן ישראל תימן היה נפתח הצוות הטכני היה נותן בראש וממשיך את המסורת שהחלו עוד בימי בית המקדש כאשר המקדחה עודנה מתנוססת בראש חוצות על הסמל הצהוב של הטכני.

יום אחד הגיע הידיעה שארץ ישראל נכבשה ונמצאת בשליטה יהודית, מיד החלו הכנות קדחתניות (תרתי משמע) לקראת העלייה לארץ ישראל.

לאחר כמה שבועות החלו אט אט היהודים לעזוב את תימן בשיירות, משפחת מעודה הייתה באחת מהם. ערב אחד כשעצרה השיירה להתארגן לשינה ראה אחד הילדים שהרצ"ט דאז- זכריה מעודה עצוב, וכאשר שאל אותו הילד לפשר הדבר ענה לו: "עד עכשיו המשכנו את מסורת המשפחה כצוות טכני בדי-קעמפ בתימן אך מה יהיה כשנגיע לארץ ישראל? וכי תיפסק השושלת המפוארת המתחילה עוד בימי בית שני?" דמעות עמדו בעיניו: "וכי מגילת היוחסין לבית מעודה תפסיק להיכתב משום שלא יהיה לנו היכן לשרת כצוות טכני?"

"אל דאגה" ענה לא הילד "שמעתי שבארץ ישראל ישנו די-קעמפ מטורף אך מזה עשרות שנים שהוא לא פעיל משום שהנהלת הדי-קעמפ לא מצליחה למצוא אנשים לצוות הטכני"

באותו רגע ששמע זאת הרצ"ט זכריה מעודה מלאו עיניו דמעות של גיל, הוא הרים את בנו התינוק הלא הוא מיודענו דניאל מעודה ולחש לו "אתה הנצר לשושלת שלנו אתה תמשיך את או אז מילא ריאותיו לעצמו: זה הקטן-גדול מאוד. והיום כולנו הרצ"ט האהוב והמקדחה בגאון על גב חולצתו - כי סיסמה...

4 עובדות שלא ידעתם על... הרצ"ט דניאל מעודה

1. מאז שנדל בתימן היה מסתובב עם שקיות זבל על ראשו וחיוך ממתיק סוד מרוח על פניו.
2. כאשר חיפשו רצ"ט לנחלה פשוט הלכו ברחוב ומצאו את דניאל כשהוא שותה כוס קפה ולידו מונחת מקדיחה... או אז הבינו הם מי צריך להיות הרצ"ט.
3. הרצ"ט תכנן והנה את דמותו הפלאית של הבבא 'מנחם' יחד עם חברו הטוב לספסל השבור (שצריך לתקן) ברוך מפעי.
4. הרצ"ט עמל קשות להגיע למימדים אלו אך בן דודו כבר ניצח מראש.

מהצצה קטנה במכתב הקהילה אל הרבי אפשר לראות את הערצתם: "להאברך הנכבד הנודע לשם ולתהלה... בשמחה ובענג קבלנו את הבשורה הנעימה כי לוקחת אחר כבוד להאדמו"ר מליובאוויטש הרב יוסף יצחק שליט"א."

...אנחנו באי כח הקהלות העבריות הדתיות דפה, ידענו תמיד להוקיר ולכבד אותך בתור אברך, אב בחכמה ורך בשנים ובתור איש האשכולות, איש שהכל בו, תורה ודעת חכמה והשכלה במדה נפרזה ויחד עם זה לב טהור וענות צדק ועל כלם יראת ה' היא אוצרך, על כן יקרת בעינינו נכבדת ואשרי האב שבחר בך להיות לחתן לבתו, והננו חושבים לנו לחובה נעימה לברך אותך ביום חתונתך וביום שמחת לבך"

אך, בצער רב, לא היה ביכולתו של ר' לויק להשתתף בגופו בחתונת בנו אשר התקיימה בוורשא; עם כל הכאב הרב ערכו בני המשפחה "סעודת חתונה" מכובדת ביותר לאותם אמצעים שעמדו ברשותו, ולשם הזמין את בני קהילתו, השמחה הייתה כה

במהלך
האירוע
המרגש,
נעמד
הרה"ח
זלמן

כינוהו כולם, היה כמו אביהם של בני קהילתו, בנאמנות ובמסירות עזר לכל יהודי בעת שנצרך; יחד עם חמימותו והאהבה אשר רחשו לו כל בני קהילתו, העריצוהו בני קהילתו, על אשר, ביודעם כי רבם תלמיד חכם מופלג, ולא בערך הוא לאנשי קהילתו.

היה נוהג הוא ר' לויק, ללמוד ולשקוד על התורה ועל העבודה מתוך היצמדות מוחלטת לדברי ולכתבי המקובלים, מנהגיו תאמו לשיטות המקובלים להאר"י ז"ל ולתלמידיו, יחד עם זאת לא החזיק מאומה לעצמו.

בבית משפחת שניאורסון ביעקאטערינאסלאוו, בית הוריו של הרבי קיבלו את הידיעה בשמחה עצומה, בנם יקירם, אשר "בוצין מקטפא ידיעא", עוד בהיותו רך בשנים, ראו כל בני קהילתו אותו כמשהו מיוחד. הזמן, היה חשוב לו ביותר, כבר בהיותו ילד נעורים, את זמנו היה מנצל ככל יכולתו ללימוד התורה, ולמצוות.

אי אפשר לתאר את השמחה הרבה שעטפה את פני הקהילה באותם ימים, רק

חתונה מלכותית

תיאור מרתק מיום שמחת החתונה של הרבי נשיא דורנו

החסידות.

בסייעתא דשמיא, בתחילת שנת תרפ"ט החליט הרבי הריי"צ, עת שהותו בפולין אשר כעת הוא הזמן לערוך את חתונת בתו, פה אחד הוחלט (עכב המצב) אשר החתונה תתקיים בישיבת תומכי תמימים השוכנת בוורשא, מכאן הכל החלו להתכונן לחתונה המכוננת, לבית ה'אצולה' - משפחת שניאורסאהן.

לאחרי כל הטלטלות הקשות, זוכה הרבי להשיא את בתו, אשר מחכה היא מספר שנים, מן סגירת שידוכה לחתונתה בשעה טובה ומצלחת; כלל החסידים נרגשים ביודעם עד כמה חשובה חתונה זו לרבם הנערץ, שנים הוא חיכה שיהיה באפשרותו להעמיד את חופת בתו באופן הכי מכובד שיהיה ברשותו.

גם בקהילת היהודים

ביעקאטערינאסלאוו, לא פסחה השמחה הרבה, בנו של רב הקהילה - הרה"ג לוי יצחק שניאורסאהן - הלא הוא הרבי נשיא דורנו, בא תחת חופת הנישואין קשר הקהילה לרבם היה כה הדוק, ר' לויק, כך

הימים, ימי חורף של שנת תרפ"ט, העולם היהודי בימי רדיפות קשות. רק לפני מספר חודשים שוחרר הרבי הריי"צ נשיאם של אלפי חסידי ליובאוויטש מן זרועותיה של משטרת רוסיה המאיימת לטשטש את עקבות היהדות.

הרבי הריי"צ, כנשיא ישראל. שלא נטש את עמו, עמד בתוקף על זכות הקיום של עם ישראל בהתנהגותו על פי תורת ה'. ללא חת וללא מורא, עמד הרבי הריי"צ מול כוחות הרשע, ואף נאסר על ידיהם ונלקח לבית המאסר. שם, בתחילה גזרו עליו ל"ע גזר דין של היפך החיים!.. ולאחר מכן, הומתקו העונשים, עד שהוחלט להילקח לגלות בקוסטרמה למשך שלוש שנים בלבד!

לאחר מספר חודשים ב"ב תמוז נתבשר ששחר לגמרי מן עונש הגלות.

כעת, החל הרבי הריי"צ במסעו, שנחתם בשנת ת"ש בבנין 770 על שדרת איסטרען פארקווי. הרבי החל להטלטל בין מדינות שונות, ואף ביקר בארה"ק.

רק לתאר את מצב הדברים; בשנת תרפ"ד שודך הרבי נשיא דורנו עם הרבנית הצדקנית חי' מושקא, אך, לצער הרבי לא היה ביכולתו לערוך חתונה מתאימה לבתו, חרף המצב הקשה ששרר על

קהילות
אנ"ש,
מקור
אשר
מכתב
ובקשת
הרבי הרי"צ
הגיע, חגגו
החסידים הן
אלו אשר
במחירת,
והן בשאר
הארצות

ואיחלו מפנימיות
לבבם איחולים
חסידים לרבי
ולחנתו ולבתו

לרגל הנישואין "מזל טוב"
ושנוכה להתראות כבר עם הרבי...

בשנת תשנ"ב הורה הרבי להדפיס קובץ
"יד כסלו תשנ"ב" אשר בו מאמרי הרבי
הרי"צ מחתונת הרבי, וכן ב' מאמרים של
הרבי על מאמרים אלו; חלוקה זו הייתה
החלוקה הכי גדולה לע"ע של קונטרס
מידי הק' של הרבי הרבי עמד על רגליו
הק' למעלה מחמש שעות וחילק למעלה
מ-11,000 קונטרסים.

לאחר שבירת הכוס החלו הקהל פוצחים
בשירת "מהרה ישמע" מתוך שמחה עצומה
שהרקיעה שחקים, כל העיר וורשא שמעה
על החתונה ועל השמחה הרבה ואת שירת
ההמונים, והחלו נוהרים בהמוניהם לחזות
במאורע הנדיר.

כאשר החתן נכנס לאולם החתונה, לאחר
בואו מחדר הייחוד, נתקבל בקולות שירה
ושמחה רבה, חתונה כזאת לא ראתה וורשא
שנים רבות, מכובדים ביותר מכל המגזרים
כיבדו עצמם ובאו להשתתף בשמחתו של
אב הכלה, הרבי הרי"צ שזה עתה לפני
שנתיים בלבד נחלץ מזרועותיה האיומות
של המשטרה הרוסית, אשר עינתה אותו
ייסורי נפש של ממש והוא עמד במלא
תוקפו על זכות העם היהודי במסירות נפש
של ממש, מאות מכובדים הזמנו לחתונה
ואף באו בגופם.

על פי בקשת הרבי הרי"צ, התישבו ליד
השולחנות הערוכים כל הקהל הגדול,
מלבד תלמידי הישיבה שנשארו לעמוד
במקום מיוחד בסמיכות לכותל.

מה שבכל חתונה אחרת המלצרים
המשמשים את הסועדים הנם אנשים
פשוטים, כאן זכו יחידי סגולה לשמש בתור
מלצרים בחתונה המלכותית; את שולחן
הכבוד בו סעדו הרבי הרי"צ והחתן, זכה
לשמש הרה"ח שמואל זלמנוב שאף כתב
על כך ביומנו.

אך לא רק בוורשא וביקטרינוסלב חגגו
את החתונה המלכותית, אלא בכל מקום

בבניין הישיבה, הבניין היה בנין רחב ידים,
בעל שלוש קומות, עם חצר גדולה הפונה
לרחוב המרכזי.

למרגלות הבניינים עמד מגרש גדול ורחב
ידים, החצר היה מואר בהרבה נורות
חשמל, מצרך נדיר לאותם ימים. בפינת
החצר עמדה לה החופה ומסביב החופה
עמדו להם המוונים, למעלה מחמשת אלפים
איש מהמוזמנים, ועוד ריבוי מתושבי העיר
שבאו לחזות במראה הקדוש, עד כדי כך
מרוב ריבוי האנשים לקח זמן רב לסדרנים
לפלס שביל עבור המחותנים.

ששש... בשעה הנקובה שקט החל לעבור
בקהל, כולם החלו לנגן ברגש את ניגון
הד' בבות, כידוע אשר בו נכנסים החתן
והכלה לחופתם. המיוחד היה אשר לא
רק השושבינים החזיקו בידם נרות, אלא
גם לכל מי שעמד בצדי הדרך של כניסת
החתן החזיק בידו נרות, כך נוצר לו שביל
'אור' ארוך ומלכותי, 'אמת, מה נהדר'.

לאחר כניסת החתן הובילו את הכלה לחופה,
לאחרי הסיבובים, כאשר נעמדה הכלה על
יד החתן החל הרבי הרי"צ לברך את השבע
ברכות בקול רם וחזק, תחושות עזות החלו
לעבור בליבותיהם של החסידים, ביומנו
של החסיד חיים אלטוהיז נרשם: "ואח"כ
פתח עוד הפעם רבינו הקדוש שליט"א את
פיו הקדוש ויברך בקול רם וחזק מפנימיות
נקודת לבבו הטהורה את השבע ברכות,
ועוד הפעם גיל של רעדה וחרדה שורר
בין כל הנאספים, וממש נדמה לנו כי קולו
של מלאך ד' צבאות, שומעים אנחנו מגן
אלקים",

ווילענקין על שולחן השמחה והחל זועק
הוא משמחה: "זכית, אני זכיתי", "אשרי
שנפל בחלקי". ר' זלמן שימש בילדות הרבי
כמלמדו מס' שנים רב, וכעת שמח שמחה
גדולה שתלמידו זכה להתחתן עם בתו של
הרבי מליובאוויטש.

יחד עם השמחה לא נפקד הצער אשר הורי
החתן אינם זוכים לעמוד בחופת בנם.

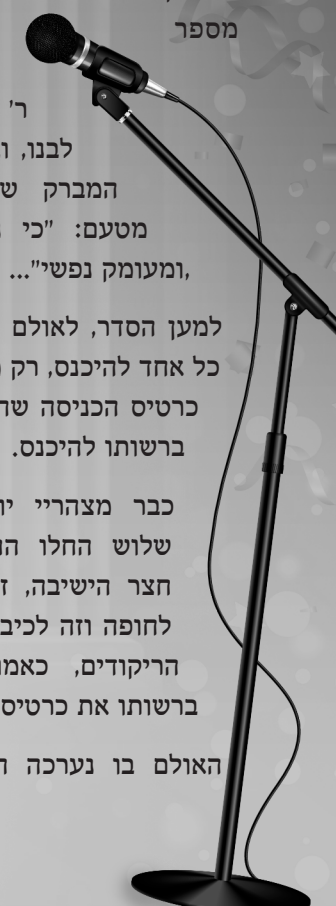
באותה עת, כאשר הובל הרבי לחופתו, ישב
ר' לויק בביתו, עם ניירות ועט והחל רושם
לבנו מברק ברכה מקירות ליבו... בשעת
כתיבת השורות, תיאר ר' זלמן ווילנקין
אשר נרטבה מפת השולחן מדמעותיו של
ר' לויק...

מספר שבועות לאחר
החתונה שלח
ר' לויק עוד מכתב
לבנו, ובו הוא מבקש אשר
המברק ששלח ישמר אצלו
מטעם: "כי נכתב מקירות לבי
ומעומק נפשי..."

למען הסדר, לאולם החתונה לא הורשה
כל אחד להיכנס, רק מי שהחזיק בידו את
כרטיס הכניסה שהונפק זמן לפני היה
ברשותו להיכנס.

כבר מצהריי יום החתונה בשעה
שלוש החלו ההמונים לגדוש את
חצר הישיבה, זה תפס מקום טוב
לחופה וזה לכיבודים והאחר למקום
הריקודים, כאמור רק מי שהיה
ברשותו את כרטיס הכניסה נכנס.

האולם בו נערכה הקבלת פנים היתה

הגניזה

לרגל ציון חתונת הרבי הכינו המ"פ אייזנשטיין והמפקד מפעי 'בר מתוקים' בריא...

המ"פ אייזנשטיין והמזכיר ניסלעוויטש נצפו רוקדים בחיות עצומה בהתועדות ט' כסלו

מנהלי הפעילות נעמדו לתמונה עם הדגל של משפחת געשפאנט' בחזית 770

המ"פ יענקי מזרחי מתפלל בחיות כיאה ליום י"ט בכסלו במחיצת הרבי

המג"ד זיגלבוים מדבר בחיות על ה'דריכות' בדור השביעי ביום ר"ח כסלו

ד"ש מהמקדש

"קול ששון וקול שמחה" המג"ד זיגלבוים ברגעי שמחה עצומים בריקודי י"ד כסלו

1

חז"ל פסח גש"ז

1.. משרד הפעילות שלנו הוייפצאך! הי הי, קדימה כל החיילים עם ידיים באוויר, למה לא כולם כאן קופצים? כן, כן, יפה מאד. הטכני שם אחורה, תקפיצו את המוזיקה יותר גבוהה, עוד יותר, עכשיו קצת להאט, חיילים תדמיינו שאתם עכשיו בשמחת בית השואבה בשכונת המלך, והרבי רוצה שתרקדו יותר חזק, לשאוב כוחות לכל את ההפתעה שעליה דיברנו כל היום. אבל אל תשבו כזה בהלם, לפני זה אני מעוניין שכל אחד יניח את ידו על הכתף של חברו ונפצח יחד בניגון 'הנה מה טוב ומה נעים', למה? כדי שנקלוט כלנו שהמקודה של חסידים תמיד הייתה האחוה והרעות והאחדות והמסירות האין סופית ביניהם, ואז גם כשניתן לסירת המצטיינת את ההפתעה, אף אחד לא ירגיש מקופח, אלא אדרבה, תרגישו שמחה עצומה בשביל חבריכם. טכני? קדימה להפעיל... ויותר חזק 'הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד'. או או, אני מתחיל להרגיש באוויר שמתחילה להיווצר פה אווירה של התועדות חסידים, כמו שצריך.

ועכשיו ניגש ל---

ואז התעוררתי, כשאני מרגיש עדיין את רעדי ההתרגשות על הידיים שלי, והבנתי שזה לא היה אמיתי (עדיין...). אבל וואו, הרגשתי כאילו זה הגיע לי בטבעי, זה פשוט תפור עלי, להיות מנהל פעילות ולהרים את החיילים עד לשמיים, והחדיר לחלוחית חסידיית וגאלתית בחיילים, ולשנות את כל לדי-חיילי הת"ת ללא היכר. יש לי את הכוחות לזה. זהו, עכשיו כשחוזרים לישיבה ויתחילו לדבר על קעמפ פ"ג, אני יקבל על עצמי את תפקיד מנהל הפעילות.

או שבעצם.. אני אחרי הכל בחיים לא ביישן.. אז אולי זה בשה"כ רק חלום ואני לא והרי גם ידוע ש"חלומות שווא ידברו". אבל שני אני מרגיש שזה ממש מתאים לי, והרי תמיד הרבי מלמד אותנו שאם יש לאדם כוחות, הוא חייב לנצל אותם ולא להתחבא בצד?! אחת, איזה התלבטות קשה. יש לי רעיון! אני יחכה לעוד סימן כלשהוא, וברגע שאני יקבל אותו, אני יבין מה התפקיד שלי באמת...

2

ר"ח סיון תשפ"ג

הבוקר בין אימוץ החסידות לבין התפילה, הרגלתי להלאפון מצלצלי כביס. לא אציתי, כי רציתי שלא יהיה הפסק בין החסידות לתפילה, כדי להתפילה תהיה כדבעי. וכלמן לסעגתי את איבי כארוחת בוקר, שוב הרגלתי אותו מצלצל, אז אציתי. ומעבר לקו לאו אותי חברי חיימקה, האם אני מעוניין להיעזר איתו ועם עוז כמה תמימים כדי לחלק אויכה מולך בגרום, לצמא אוריאון מנין, סעודות חז' עשירות בתוכן, קריאות 10 הדיברות וכינוס יאגים ועד כמה דברים להספקתילאכוח. אציתי או מיג' לכן, כי הרי לה ליחות לא הרכי, רק אכתוב על לה ארכי ואחליר או תלוכה סופית. ואכן קיבלתי תלוכה חיוכית ומעוגדת מהרכי וסארתתי אותו לאני מיע.

האוצרות
הכמוסים
האניירות | האבוקים
האפקד | אבוקסים
...fe

<< כ' תמוז תשפ"ג >>

איי, איי, אי. לקח לי שלושה ימים עד שהצלחתי להתאושש מהאירוע הלא רגיל שקרה לי בצום י"ז תמוז (מהרהר ייפך לששון ושמחה, ויתגלה פנימיותו ומהותו האמיתית שהוא יום חג, אכ"ר). והאמת? עד עכשיו לא הצלחתי להתאושש לגמרי, אך מספיק כדי לכתוב את זה על פתק

בצום, מיד לאחר שחרית וסליחות בביהכ"ס, לקחתי איתי את דבר מלכות בלק, ונכנסתי לחדר שקט בבית הכנסת, כנראה הצום והחוסר שינה מהלימודים הסדירים גברו עלי, ונרדמתי עוד לפני שהספקתי לקרוא את האות השישית בשיחה. כשקמתי הרגשתי רוח מוזרה נושבת בחדר ומעיפה את דפי הספר. עד שהיא נעצרה באחד מהדפים (נדמה לי זה היה דבר מלכות כ"ח ניסן), ומעל האותיות המוכרות לי רואה אני אותיות קופצות ומהבהבות- " **לוי לוי, אומנם ביכולתך לשנות את ילדי ונערי ת"ת נחלת הר חב"ד בהיותך מ"פ, ולהפוך אותם מן הקצה אל הקצה ממש. אך העולם טרם מוכן לכך. על כן בשנה זו יהיו מ"פ אחרים שיכינו את השטח בלתי רגילה, למעלה מעלה מן המשוער, וכל נחליה, ובעקבותיה כל העולם תיהפך בזכות השפעתך הכבירה על חיילי הקעמפ. וכעת בשנה זו, על מנת להכשיר סירת מסויימת שכן כלי להשפעתך, עליך להיות מפקד על חלק מ)כיתת עולים לז"י.**

הייתי בטוח שאני הוזה וזה חלק מאיזה חלום, אבל לא. שוב נשבה רוח והסיטה את הדפים עד שנעצרה (כמדומני בד"מ פנחס), ושוב אני רואה את אותם מילים, ממש כמו בהולוגרמה, וככה בפעם השלישית והרביעית והחמישית. עד שהרוח הפסיקה כליל והדפים חזרו לד"מ בלק איפה שעצרתי. שיני רעדו ללא הפסקה, ורק בקושי הצלחתי לעצור את הרעד לפני שנכנסתי להתפלל מנחה במניין, וכן בימים שלאחרי זה לא הצלחתי להירגע מהמאורע שקרה לי. אבל את המסר קלטתי. וכשקצת נרגעתי מהעניין הרמתי טלפון למנהל הקעמפ ואמרתי לו שהחלטתי להיות מפקד ולא מ"פ. הוא כמובן קיבל בהלם את הידיעה הזו וניסה מיד לשכנע אותי שאין לי תחליף, אך אני הייתי נחרץ בדעתי, ואמרתי לו באופן חד משמעי שאינו משתמע לשני פנים שזוהי החלטתי (כמובן שלא הסברתי למה...) ואין לשנותה.

הוא הבין, ורק שאל- אך בשנה הבאה, תהיה מ"פ? ואני ענית- כן.

מוצאי חג השבועות תשפ"ג:

אתאר את כל החג. צה לא הלימן (אולי עוד יגיע העת ואני יפרסם את היומן המלא של שאלי אני מעתיק את כל הפתקים שאני כושף על ניירות ומתגלגל בצורה מסודרת) ולא הפתקים. רק מה שנוגע בכרע צה, את הסיון לקצמפ

הקרה קיבלתי באושב אפיקים. צה היה בלילה אחרי הסעודת חג עם כל משפחות האושב באולם המרכזי. לאט לאט הסעודה המרכזית התפרקה והתנועעויות קטנות עם כל אחד מהתלמידים השלוחים. ואני מצאתי את עצמי יושב עם יו"ר האושב, המזכיר הכללי, ועוד כ-10 מראשי ותושבי האפיקים. ומשם מה, כל ילדי ונערי האושב היו סביבי (לא יוצא מן הכלל (1) ולא שיחקו בחוף ככרמב של ילדים. תל"ס

נכנסתי למושב ומשיחה אנשין. ומסיפור אונארט חסידי, מצאתי את עצמי מתחיל לעצור כל האמבולנסים מהילדים מה הוא עושה כפי להתקרב יותר ארכי נשיא הדור ומנהיגו. כשכל האמבולנסים יושבים בצד ומקשיבים בשקיקה, ואני מציבי לא מוותר אלא לך או בחור, ודורש "מה נראה לך שאתה? אה? אתה חסידי?" תרצה או לא תרצה, יש לך נשמה חסידית, אתה שייך לתוככי תלמידים, ילדיים או נאט או ג'ואוקי, מוכרחים לעמוד על הגזירה, אך תצא באמת מפנימות האבן" ועוד משפטים בכאון דא. וכאובן התנועעני בעיקר על עבודת דורנו והשלוחות היחידה שנתרה בעת כבדתי הרבי בבבא מכות חיי שרה, אקבל את פני משיח צדקנו. ואין

מזה שיהיה פרט שא לא יהיה חסיד בעניין צה!
לא אאריך בתאור ההתנועעויות שהייתה מעין עולם הבא (אני אינני זוכר באום, רק אח"כ קצת סיפורי א"י).
אך רק אכתוב שפוטל כאשר יצאנו משם, אופי האושב השתנה ולאחרת החג כל הילדים נרשמו לת"ת הקרובה, והנערים ארצו את מצבותיהם של מנת אנסוס לתוככי תלמידים, ואני את הסיון של קיבלתי, יש לי באמת כוח ארתק ולהשפיע, ובפרט על ילדים ונערים, וצה לא רק חלום, צה הוכיח את עצמו בתוצאות מעשיות, אם כן, לא נותרתי, הכרעה ברורות, אלא לקחת את תפקיד הא"פ המלא לקצמפ, ופשוט להשפיע!

מאירי את הנמלונים

לקראת חג החנוכה הקרב ובא, יצא כתב 'נחלה פורבר' לטיול קצרצר ברחבי העולם, בו הוא סוקר מעט מהסיפורים הכרוכים עם החנוכה וההדלקות הגדולות והמרכזיות בעולם.

כתבה מצולמת

ההצדקה כ770

כשמתחילים לדבר על הדלקות מרכזיות ברחבי העולם, אי אפשר שלא להתחיל מההדלקה המרכזית ביותר, במקום הכי מרכזי בעולם - בבית של הרבי - 770. ההדלקה שנערכת בכל יום לאחר תפילת מנחה, היא מיוחדת ומרגשת ביותר.

בשנים עברו, המדליק את החנוכה היה החזן ר' משה טלישבסקי. כיום, מכבדים בהדלקה בכל יום אדם אחר.

היו שנים בהם אמר הרבי שיחה לאחר הדלקת החנוכה, ובשנת תשמ"ח - לכבוד שנת הקהל, אמר הרבי שיחה בכל יום מימי החנוכה.

יודעי דבר מספרים, כי בשנים הראשונות הייתה החנוכה עם קנים עגולים. כמו החנוכה שמצוירת על שער טיטוס. אך לאחר שהרבי עורר כי קני המנורה צריכים להיות אלכסוניים, כמו שמצייר הרמב"ם, הלכו כמה תמימים ושלמו הון רב לצורך מומחה בכדי שיבנה חנוכה חדשה עם ציפוי זהב, כיאה לבית מדרשו של המלך.

הסאטלייט

דבר מיוחד נוסף שהונהג ב770, הוא הסאטלייט (שידור חי). בשנת תש"נ יזמו 'ארגון ידידי ליובאוויטש בארה"ב' לארגן מעמד פרסומי ניסא, בו ישודרו הדלקות החנוכה ממקומות מרכזיים ברחבי העולם. המוקדים מהם שודרו הדלקות החנוכה היו 770 כמובן, מוסקבה שברוסיה (משנת תשנ"א), פריז שבצרפת, מלבורן שבאוסטרליה, והכותל המערבי.

בכל המקומות הללו נערכו כינוסי ילדים - לחיילי צ"ה, כשבכינוס שנערך ב770, השתתף הרבי - ואף נשא שיחה מיוחדת לכבוד המעמד.

הרבי הסביר במעמד הסאטלייט בשנת תשנ"ב, כי המעמד הזה הוא מעמד מיוחד ביותר - הוא מראה איך שלמרות שכל אחד מדליק את החנוכה ומפיץ אור רק במקום שלו - זה משודר ומועבר לכל העולם. זה ממחיש לנו איך שכל פעולה שאנו עושים, משפיעה על כל העולם כולו - שיהיה מואר וקדוש יותר, ובכך אנו מקרבים את הגאולה האמיתית והשלמה.

הכית הלבן

משנת תש"מ, נערכת בכל שנה מעמד הדלקת חנוכה למול הבית הלבן - מקום משכנו של נשיא ארצות הברית.

בשנה הראשונה למעמד, כיבד את ההדלקה נשיא ארה"ב - מר ג'ימי קרטר. היה זה ליל רביעי של חג החנוכה - ארבעה נרות שודרו בגאון על החנוכה. את המעמד ארגן וניהל שליח הרבי לזוואשינגטון הרב אברהם ש"י שם טוב.

לאחר סיום כל הגאומים, פנה הרב שם טוב להדלקת החנוכה. את נשיא ארצות הברית מר קרטר, הוא כיבד להדליק את השמש.

לאחר שהדליק נשיא ארצות הברית את השמש, פנה אל הרב שם טוב בתמיחה: "מדוע מסודרים על החנוכה רק ארבעה נרות? מדוע אינך מדליק את כל שמונת הנרות?"

הרב שם טוב השיב: "חג החנוכה מונה שמונה ימים, ובכל יום מוסיפים רק נר אחד. כיון שהיום הוא היום הרביעי של חג החנוכה מדליקים ארבעה נרות".

אך נשיא ארה"ב לא אהב את התשובה. "תבין", הוא אמר לרב שם טוב, "מדובר פה על כבוד כל האומה האמריקנית. המעמד הזה משודר בכל כלי התקשורת, ומליוני אמריקאים צופים בנו כעת. זה לא מתאים בכלל שבבית הלבן - המקום שמבטא את חזקה ועוצמתה של האומה האמריקאית ידלקו רק ארבעה נרות ולא שמונה... הדלק את כל החנוכה

בבקשה" ביקש נשיא ארצות הברית.

הרב שם טוב חשב לעצמו, כי לסרב לנשיא ארצות הברית יהיה זה חילול ה' גדול מאוד. ולכן, הוא לקח ארבעה נרות נוספים - והדליק את כל השמונה. למחרת, קיבל הרב שם טוב טלפון מהמזכירות של הרבי, בו אמר לו המזכיר משפט אחד באידיש - שהרבי ביקש למסור לו: "פון דיר האב איך געווארט מערער" - ממך, ציפיתי ליותר.

מדועות המלחמה

המלחמה מזוית שלא הכרתם...

קציני מלחמת "זפראת" הודיעו כי הם אינם מבינים על מה המהומה. מבחינתם השופטים כבר מזמן החליטו מי ניצח...

מה לעשות?
בה החכמה!!!

עליכם עשיתי
את הניסוי החדשני
ברובה הזה!

בתוך כלל החיילים שגויסו נצפה המ"פ אייזנשטיין
כשבידו... רובה המים שלול! לשאלתנו ענה כי כבר הוכח במהלך
הקעמפ כי הרובה הכי מאיים בעולם הוא רובה המים של 'געשפאנט'.

המ"פ יענקי מזרחי נצפה שר עם עזתים את הפזמונים
של שירי הקעמפ. לשאלתנו מדוע שר רק את הפזמונים
ענה כי פשוט אין להם בתים...

לא היה קשה
כל כך לחיות...

עכשיו שאני מסתכל
התחושה אני אכין על
מה החשד

הוסר החשד! אין קשר בין האזעקות בצפון
לבין הגעת הצוות טכני לאזור...

החנוכיה הגדולה כשולח

ב פ י נ ת

השדרה החמישית במנהטן ניצבת לה בגאון
מידי שנה - החנוכיה הגדולה בעולם. החנוכיה
נבנתה בשנת תשמ"ו ע"י האמן יעקב אגם,
בהכונה צמודה של הרבי. החנוכיה מתנוססת
לגובה של 20 אמה - 10 מטר, הגובה המקסימלי
בו אפשר לבנות חנוכיה כשרה. ושוקלת כשתי
טונות(!). יצוין כי בכדי להדליק את החנוכיה
משתמשים בשלושה מנופים שמרימים את
המדליקים. המנוף המרכזי מוביל למרכז המנורה
כדי להדליק את ה"שמש" ושני המנופים עומדים
מהצד ודרכם מגיעים לפסגת המנורה. בשנת
תשמ"ו, הגיע האמן מר

יעקב אגם אל הרבי, והעניק
לו דגם מוקטן של החנוכיה
הגדולה. הרבי הודה לו על
כך שסייע בבניית החנוכיה -
כשיטת הרמב"ם (עם קנים
אלכסוניים), וברכו בברכות.
בשנת תשס"ו, הגיעו נציגי
'ספר השיאים של גינס'
ומדדו את החנוכיה, ואכן
אישרו שהיא החנוכיה
הגבוהה ביותר בכל העולם
- ואף העניקו תעודה למר
יעקב אגם שבנה אותה.

החנוכיה בקרמלין

מאז שנת התשנ"ב,
מדליק הרב הראשי
לרוסיה - הרב בער'ל
לאזאר את החנוכיה
המרכזית - העומדת
ליד בית השלטון הרוסי
'הקרמלין'. ההדלקה
משודרת בכל ערוצי
התקשורת הרוסיים, ומליוני אזרחים גויים
ויהודים צופים בה.

החנוכיה עומדת בין החומות המקיפות את
הכיכר האדומה' לבין פסל עם דמותו של
מייסד השיטה הקומוניסטית, מה שמדגיש
שוב ושוב - שבסוף האור מנצח, וגם במקום
כזה, כמו בניין הקרמלין שסימן יותר מכל
את המלחמה ביהדות וברבותינו נשיאנו -
מדליקים חנוכיה ומפיצים את אור היהדות
והחסידות.

מגדל אייפל

גם בצרפת, למרגלות מגדל אייפל מתנוססת לה חנוכיית ענק. בכל
שנה נערכים אירועים רבי רושם של הדלקות, בליווי אנשי מדינה,
שרים, ושאר אישיות חשובות.

לנו, כחסידיים, יותר מכל - מזכירה לנו ההדלקה הזו - בעיר
הבירה הצרפתית, למרגלות סמל הגאווה
הצרפתי, את מה שהסביר הרבי בשנת
תשנ"ב. שצרפת כבר נהפכה לקדושה, ומזה ניתן ללמוד
ולראות שהעולם כולו כבר מוכן לגאולה.

הקבות, שמיני עצרת, סלל, תשל"ח.

כולם לצאת!! לפנות את בית הכנסת!! צריך אוויר!! מה, כולם לצאת!!!

החלה נהירה המונית לכיוון דלתות היציאה, זכוכיות העזרת-נשים נפרצות דרכם התמימים מוצאים את דרכם החוצה, המולה בקרב הקהל, בכיות של ילדים, צעקות של מבוגרים, הכל נשמע שמשוה לא בסדר קורה עכשיו.

"אבא מה קורה? למה כולם מבוהלים ויצאים החוצה, אנחנו רק בהקפה הרביעית?"

"אני יסביר לך אחר כך, עכשיו חייבים להתפנות, כמה שיותר מהר!"

בחוץ נצפו הרבה אנשים, חלקם עם פני תמיהה, בדיוק כמוני, מה קורה כאן? למה כולם יצאו החוצה. "שניאור, שמת לב שהרבי ביקש את הכיסא באמצע ההקפה?" שאל אותי אבא כשאלה מקדימה, "כן שמתי לב, באמת נראה לי קצת מוזר, אבל מה זה כל-כך משנה?"

"הפנים של הרבי שליט"א נראו לבנות כמו סיד" אמר אבא בידענות, "יש כאן אירוע רפואי, קצת לא מוסבר, אבל אני מקווה שהכל בסדר..."

"לכן גם ביקשו לצאת החוצה" המשיך אבא, "ב-770 הי' אוויר מאוד דחוס, ובנוסף לכל כמות האנשים שעומדים צפופים מאוד, הכל יצר מחנק בתוך הזאל כדי שיהי' אוויר".

בוקר שמיני עצרת, סלל, תשל"ח.

"שמוליק, שמעת מה קרה?", "שמעתי במעומעם, אבא שלי מיד לקח אותי הביתה ולא סיפר לי, הבנתי שהי' לרבי אירוע רפואי".

"לא סתם אירוע רפואי" דייק שניאור, "הרבי שליט"א מלך המשיח עבר באמצע ההקפות התקף לב".

"באמת?!" שמוליק לא-האמין, "אז מה קורה עכשיו? הרבי שליט"א מלך המשיח יצא לתפילה?"

"הבנתי שהרופאים אומרים שזה מקרה ממש חמור, והרבי עכשיו נמצא בחדרו, אולי יארגנו איזה מנין מצומצם לקריאת התורה" אמר שניאור.

"מה אנחנו יכולים לעשות? איך אפשר לשמוח בחג הזה, ומה יקרה בהקפות היום בלילה? כולם ירקדו בהקפות בלי הרבי שליט"א?" השאלות כמו נשאלו מעצמם משמוליק.

"הרבי שליט"א אמר שהחסידים ירקדו וישמחו למרות מה שקרה, ושיחשבו שהכיסא לא חסר..." אמר שניאור בעודו מצביע על מעגל חסידים מול 770- שרוקדים ב"כפיי".

"החסידים ממש בוכים מצד אחד ורוקדים מצד שני, איך זה בכלל אפשרי? נקווה שהכל יסתיים כבר ונוכל לרקוד היום בהקפות יחד עם הרבי שליט"א" אמר שניאור.

מוצאי שמחת תורה, סלל, תשל"ח.

"יש לך מושג מה עושים עכשיו?" שאל שמוליק את שניאור, "איזה שמחת תורה עגום, גם אין הקפות, אין התועודות, אין כוס של ברכה - אין כלום!" רטן שמוליק.

"אבא שלי אמר, שהרבי עומד לדבר אחרי הבדלה" אמר אייזיק, "מחכים רק לאישור של אחד הרופאים". "איך אבא שלך יודע?" שאל שניאור, "אבא שלי הוא מ'ועד-המסדר'" חייך אייזיק, "הוא יודע דברים עוד לפני שהם קורים, דברים שהחסידים עוד לא יודעים".

הרב גרונו נגש לרמקול, והכריז שכעת הרבי ידבר ברמקולים של 770, מחדרו הק'.

כולם נדרכו לשמע קולו הק' של הרבי מהדהד בחלל הזאל הגדול.

לאחר השיחה, התיישבו שניאור, שמוליק ואייזיק על אחד מהספסלים, לטכס עצה - מה עושים לרפואתו של הרבי שליט"א.

"אולי נלמד את ההתועודיות האחרונות של הרבי?" הציע אייזיק.

"רעיון טוב" החמיא שמוליק, "אבל צריך גם להוסיף בשמחה, כמו ההוראה של הרבי משמחת-תורה".

"יש לי רעיון אדיר" צעק שניאור, "ניפגש מחר, ואספר לכם".

"מסקרן" אמר שמוליק לאייזיק.

כ"ג תשרי,

ת"ת אהלי תורה, תשל"ח.

"בו, יש חדש?" שאל שמוליק, "תקשיבו" פתח שניאור, "אתמול דיברתי עם שכן שלי - פייטל לוין, הוא חסיד עם חוש נגינה מיוחד, וביקשתי ממנו להלחין ניגון, לרגע שבו הרבי יבריא". "רעיון מצוי" אמר שמוליק, "כבר תליתי מודעות בכיתה, שבהפסקת בוקר, נאמר כולנו כמה פרקי תהלים ונלמד משיחותיו של הרבי על ענינו של נשיא הדור".

ר"ח כסלו, סלל, תשל"ח.

"אני פשוט לא מאמין" קרן שמוליק מאושר, "הרבי יצא הביתה בפעם הראשונה".

"שמעת מה מנגנים בריקודים בזאל הגדול?" שניאור אפילו לא חיכה לתשובה, "ניגון ר"ח כסלו!".

"מה זה הניגון הזה?" שאל שמוליק, "לא שמעתי על ניגון כזה..."

"זה הניגון של פייטל לוין שסיפרתי לך, הוא נקרא כך על התאריך שבו הרבי הבריא".

"ב"ה, הרבי עכשיו יחזור להתועד, יכנס לקריאת התורה, והכל יחזור לכמו שהי'".

"קדימה, בוא ניכנס למעגלי הריקודים, זוהי שמחה מעין כמוה".

אבא יצאת!

התרחשות ר"ח כסלו מיומנו האישי של חייל

היום השלישי
יום רביעי ט"ו מנחם אב
6:01
קם בבוקר.
מוקדם.
חוזר לישון...
6:55
קם בבוקר.
מאוחר!

כולם סביבי כבר מוכנים לטיול האגדי - הראשון
בנחלקעמפ! ואני התעוררתי רק עכשיו...
איזה מזל שיש לי אופנים, תוך 37 שניות כבר קשרתי
אותם מחוץ לשטח הקעמפ, ומיד רצתי לעוד 'סדר'
השכם' חוויתי...
כרגיל, ריתק אותנו המ"ל שמוליק גורליק עם סיפורים
חסידים על הדריכות להתגלות.
למרות ההתארגנויות האחרונות לטיול שנערכו מסביב,
הצלחתי להתרכז בדברי המ"ל, שנאלץ לסיים מהר, כדי
שנוכל להמשיך את סדר היום הצפוף...

ירדנו למסדר, היה אפשר לראות חיילים
אחרונים
בדרך מהשער
לכיוון הסיירת
שלהם, צוות
המשמעת
דואג לסדר את
כולם במקומות
שהצלחנו לזכור
כמעט בעל-פה.
"עשרים שניות

כניסת גנרל, הצדעה ביד שמאל לרבי" הודיע
המח"ט מרינובסקי.
אווירה רצינית. כל

החיילים
והצוות

מצדיעים.
שקט
דממה.

הגנרל נכנס למסדר, ומיד
התחילו באמירת הפסוקים, 12
חיילים מצטיינים נגשו לקדמת
המסדר, הכריזו את הפסוקים, ואחריהם
ענינו כולם ביחד בעוצמה אדירה שיש רק
בנחלקעמפ.

ואז כבר שמענו את המ"פ -
יאאאאאווו יאאאוו יאאוו, השאגות
האלו זכורות לנו כבר מהימים
הקודמים.. מנהלי הפעילות חשפו
בפנינו הפתעות חדשות שיצאו היום,
במיוחד לחיילים המצטיינים של
נחלקעמפ. ובנוסף, הודיעו לנו, שאנשי
הצוות יתפורו באוטובוסים, וינעימו לכולנו
את הנסיעה.

ועכשיו הגיע תורם של מנהלי
הלימודים, שלאחר רענון קצר
של ההמנונים הדרוכים, הפתיעו
אותנו במבצע ענק לכבוד הטיול,
"דרוכים בדרכים" הודיע המ"ל
אהרון גורביץ' את שמו של המבצע,
"האוטובוס שילמד הכי הרבה שורות
תניא ומשניות בעל-פה במהלך הנסיעה
לטיול, יוכרז -אוטובוס מנצח ויצ'ופר
במגוון מגדנות מארמון הלימודים!"
בוריזות רבה שחרר המח"ט את
הסיירות לחסידות בוקר ותפילת
שחרית, בהיכל סעוון סעוונטי.
המ"ל יוספי

נביאן הכין במיוחד בשבילנו, תוכנית מיוחדת -
בשילוב המסך, כדי ללמד אותנו על הדברים שהיו
בגאולה בצורה מוחשית,

כדי שנוכל
לחיות
גאולה,
ולחיות
מוכנים-
דרוכים
בכל רגע
שתבוא.

הפעם
למדנו על תחיית המתים, על
כך שכל היהודים ש-השם
ישמור-נפטרו בזמן הגלות, ממש
עכשיו קמים לתחייה, ונוכה לראות אותם, בגוף
גשמי ממש.

לאחרי שירת 'פרק מ"א', נעמדנו לשירת
יחי עוצמתית, כהכנה לתפילה, המ"ל
והמ"פ כבר החלו לחלק את ה'דרוכונים'
וה'געשפאנטעס' החדשים.
כבר הספקנו לשכוח מהטיול, ולהתעלות
למצב אחר - תפילה מרוממת
בנחלקעמפ!

הגנרל שולם מתפלל יחד איתנו, בקול רם,
מתוך הסידור, במנגינות מיוחדות וגאולתיות.
כל מי שיסתכל עלינו, יראה תפילה מיוחדת
ומתאימה לרגע התגלותו של הרבי.

"ו-ע-ל-כ-ן-נ-ק-ו-ה-ל-ך-..."
וואו, לא שמתי לב, אבל התפילה
הסתיימה.

המח"ט שוב עלה לדבר, והבהיר לנו את
הכללים, רגע לפני העלייה לאוטובוס.
"לא עוזבים את המפקדים.

ח-ו-ב-ה להישמע לצוות המשמעת.
אי ציות, משמעותו חזרה לבית.
זהירות עצומה בשטח הטיול, יש מתקנים
מסוכנים..."

כמובן שכל הכללים הם בשבילנו, כדי

הגעלים שלא ישכחו

שנחזור לבית מהטיול, שלמים ובריאם.
ארוחת בוקר זריזה, ושחררנו לאוטובוסים.
י-צ-א-נ-ו!!!

באוטובוס ישבתי ליד המפקד, איתנו עלה גם המ"פ
יענקי מזרחי, שלא הפסיק לרגע להצחיק אותנו, ו- איך
לא - דאג שכולנו נעשה את המבצע המיוחד של משרד
הלימודים, למדנו מלא שורות של תניא ומשניות בע"פ,
לא פלא שאנחנו היינו האוטובוס המנצח! וקיבלנו מלא
הפתעות...

המפקד סיפר לנו סיפור מיוחד על נס מיוחד מהרבי,
שקרה עם סבא שלו, זה היה מרגש מאוד, אפילו
החיילים מהסיירות האחרות שהיו על האוטובוס,
והמ"פ, הקשיבו בשקיקה לסיפור של המפקד.
מ-ג-י-ק-א-ס-!

התנוססו מולנו אותיות צבעוניות באנגלית, אחד
הזקנים שהיו באזור, הסביר לנו שכתוב שם - מג'יקס,
וזהו לונה-פארק מהמיוחדים בעולם, במיוחד בזכות
המתקנים המיוחדים שנמצאים בו, ויש בו צל!
אחרי כחצי שעה שעמדנו בתור, כבר התחלנו לראות את
האורות המבצבצים

מבפנים,
והבנו את
דבריו של
הזקן.

את
"וואו" את
קריאת
ההתפעלות
היה ניתן
כמעט
להרגיש,

היו
אלו

עובדי

היותן הנחלשני...

עכשיו זה קורה. אנחנו מוכנים לזה!
 בעודם מדברים, הגיע תורינו לעלות. הפחד מתחיל
 לגבור, בעוד רגע נראה את כל המג'יקס הפוך!
 האחראי בדק את תקינות החגורות ולחץ על הכפתור.
 רגע אחרי כבר היינו למעלה וראינו את כל העולם
 הפוך (...).

הסיבוב חזר על עצמו כמה פעמים, וכעת הגיע תורם
 של שאר הסיירות שהמתינו יפה בתור.
 עמדתי על הרצפה, מסוחרר כולי, והיה נדמה כאילו
 הכל מסביב זו מהר...

בזווית עיני ראיתי משהו מוכר על אחד המתקנים
 הגדולים, היו אלו צוות המשמעת, המגדי"ם המח"ט
 והגנרל המסור, שגם רצו קצת ליהנות.

עלינו לגג, שם חיכה לנו מתקן מיוחד, צלחת ענקית
 עם הרבה כסאות. ניסינו להבין מה זה עושה, עד שזה
 פשוט התחיל להסתובב, כמה שניות אח"כ זה גם
 התחיל לזוז קדימה ואחורה, למעלה ולמטה (כמו
 לולב...), לרקע נוף מדהים של הרי יהודה.

"לגמנו" עוד כמה מתקנים בדרך, וגם קצת מים
 שוקולדים וחטיפים, ו... זהו נגמר הזמן!!!
 "כל החיילים הדרוכים, חיילי נחלה קעמפ,
 מתארגנים ליציאה!" הכריז המ"פ שמואל אברהמי
 במערכת הכריזה של המג'יקס.

לאט לאט ובזהירות, התחילו החיילים להתקדם
 לכיוון האוטובוסים, מסכמים ביניהם את חוויות
 הטיוול.

עייפים ומותשים תפסנו את המקומות הקבועים
 באוטובוס, לא פלא שהדבר הבא שאני זוכר, זה את
 המג"ד עושה "סיבוב אחרון" לניקיון האוטובוס, שהעיר
 אותי ברחמים מרובים.

לקחתי את התיק, הספקתי לקבל מאחורוני הארטיקים
 שהצוות הטכני חילקו.

וזהו יומני היקר, כך חלף יום מואר נוסף
 בנחלה קעמפ.

מחר בבוקר ניפגש שוב בשמחה רבה!!

הגיע תורינו. עלינו למכוניות והתחלנו לנסוע.
 "בום-בום-בום" תאונת שרשרת!!! איזה כיף!!
 עכשיו התחלנו להתנגש במפקדים, אך מנסיונם הרב
 הם הצליחו לחמוק, וסוף הם התנגשו בנו...

לאחר עוד כמה סיבובי תחרויות הי הנהג המנצח, נגמר
 הזמן ונאלצנו לעבור למתקן הבא. כל הסירת ביחד
 צועדים במרחבי המג'יקס הענקים, תוך כדי חיפוש
 אחר הכניסה למתקן הבא. כשלתפעה ניצב לנגדנו המ"פ
 מענדי איזנשטיין עם המגפון האגדי, והתחיל לעשות
 לנו פעילות.

"כל החיילים אחרי! ק-צ-ב ג-א-ו-ל-ה ק-צ-ב
 מ-ש-י-ח ב-א." לאט לאט התקבצו סביבנו עוד
 חיילים, מפקדים ושאר צוות.

"א-ם י-ש ל-כ-ם א-ת ה-כ-ח"

"י-ש י-ש"

"ל-ה-ב-ר-א א-ת ה-מ-ש-י-ח"

וכולם אחריו:

"י-ש י-ש"

זה היה מעמד עוצמתי ומרגש, שנחרט בי ובכל מי
 שראה אותנו.

בקצה המתחם שמתי לב להתקבצות של אנשים, הבנו
 ששם נמצאת ה'רכבת הרים', צעדנו לשם. בתור עמדו
 בין 200 ל-300 אנשים, נצטרך לחכות....

לפנינו בתור עמדו קבוצת יהודים שעדיין לא היו חסידי
 חב"ד, הם התחילו לדבר ביניהם:
 "כמה אפשר לחכות?"

"כל רגע זה נראה שעוד רגע התור שלנו מגיע, אבל
 אנחנו כבר 40 דקות מחכים פה!"

"אולי נעבור למתקן אחר?"
 המפקד ששם לב למתרחש, התפרץ לשיחה שלהם,
 "אתם יודעים מה זה מזכיר לי?"

האנשים לא הבינו כלל למה המפקד
 מתכוון. וגם אנחנו חיינו לשמוע מה יש
 למפקד לומר.

"זה ממש ככה עם הגאולה, בני ישראל
 מחכים כבר הרבה מאד שנים
 למלך המשיח שיתגלה ויגאל
 אותנו, אבל לצערנו זה עוד
 לא קרה, אבל בתור יהודים
 מאמינים אסור לנו להתייאש
 ואנחנו יודעים שממש

המגי'קס
 שנהמו
 מהעוצמה של
 מאות חיילי
 נחלה קעמפ,
 שניצבו
 למתחם בסדר
 מופתי ממש
 כמו צבא
 אמיתי.

עכשיו התחלנו
 לפענח את
 סוגי המתקנים:

רכבת הרים.

גלגל ענק.

סוכריה.

צלחת מעופפת.

סוסים.

מטוסים.

ספינה מתהפכת...

כבר התחלנו

להתבלבל. המפקד

הציע: "נתחיל

במכוניות

מתנגשות".

הסוכמנו.

נעמדנו בתור

והצטיידנו

בחטיפים.

התור לקח

בערך 100

דקות, בינתיים

כבר הצלחתי

לקלוט איך

משתמשים נכון

במכוניות.

היותן הנחלה...!

ומביט סביב אל כל מחנהו. הם חונים מזרחית צפונית לירושלים באזור הר צופים. אלפי אלפי אוהלים ממוקמים להם בסדר מופתי במורד כל ההר אשר לרגליו. בגדי המלחמה הכוללים קסדת ברזל, נדן החרב והחרב, אשפת חיצים עם הקשת, ו'הגליגה' (השמלה של החייל הרומי המגיעה עד הברכיים) מסודרים ליד האוהלים.

מ א י ל י כלי המלחמה של חייליו עומדים בדיקנות, מאות מכוונות מלחמה

ניגוח ומכוונות בליסטרא ועד מקלעי חיצים חונות אחת ליד השנייה כמו במסדר. הם מוכנים ונחושים לקרב הגדול הקרב. מולו נשקפת ירושלים מבוצרת היטב אך נצורה, מפוארת היא אך עצבה, בנויה לתלפיות אבל גזירת חורבן מרחפת עליה.

דימטריאוס שמע את מפקדו קלונאוס אומר כאילו לעצמו חרישית: "בתוך כל אלפי החיילים המובחרים שמולי, מסתתר לו..." הוא לקח נשימה עמוקה "מסתתר לו בוגד נאלח..."
אזור מצדה. שעת לילה מאוחרת.

"בואו כנסו" הזקן החווה בידו על הכרים והכסתות המפוזרים במערה "חיכיתי לכם המון זמן, שבו נא" האנשים נכנסו בזה אחר זה ובירכו את אשר הזקן לשלום. המערה הגדולה הייתה מוארת היטב בעשרות עששיות שמן זית שהפיצו אור זהוב בחלל, כל הקירות היו מכוסות במפות של חלקים מארץ ישראל ובשרטוטים מדויקים של כוחות רומאים באזור יהודה.

לא סתם קרא להם אשר היום למקום זה. השמועות על תבוסת המורדים היהודים בגולן בגליל ובשפילת החוף כבר הגיעו לכאן והמוני פליטים יהודים נהרו לערי יהודה: ירושלים, יריחו, והמרחקים לכת אף לאזור מצדה.

כולם הבינו מהי משמעות הדברים. הגיוני מאוד שהאדם אותו הם מחפשים כבר שנים

רבות - נמצא כאן באזור. אשר בן פדהצור ואנשיו בגוש חלב נמצאים כבר תקופה ארוכה בתחרות בלתי רשמית, כעין 'מלחמה קרה' מי ימצא את האיש ראשון. אבל דבר אחד כל הנוכחים בחדר זה ובחדרי המלחמה של רומא ידעו: מי שיעלה עליו ראשון - ינצח את המלחמה הזאת.

הנוכחים לגמו מעט מן התה שבכד המונח במרכז, ומיד פתחו בסקירה רחבה

על חקירתם והמידע שהשיגו מהמורדים שברחו מהצפון: "טוב, אז רחרחתי מעט אצל האנשים שהגיעו מגמלא וסגנה/יהודיה - הם לא יודעים על האיש דבר". פתח את פיו אחד מהנוכחים.

"כן, גם אני עבדתי עם תושבי יודפת ציפורי וגוש חלב, כל אנשי יוחנן בן לוי אינם

יודעים מאום". הגיב אדם נוסף.

דימטריאוס ניגש אל מפקדו הבכיר - קלונאוס. קלונאוס הינו המפקד העליון של הלגיון החמישי עשר והשנים עשר בצבא טיטוס. מפקד מבריק, מוכשר, ומלא כריזמטיות. אך יחד עם זאת קשוח, עז פנים, ושועל קרבות ותיק שכנראה לא טעם בחייו טעם פחד. דרישותיו באימוני החיילים היו קשים מנשוא ואף הוכרח לא פעם להעביר לגיונרים שלא עמדו בקצב לגיונות של מפקדים אחרים.

אך, לא תמיד עמדה להם גבורתם. הנה רק לפני שבוע הצליחה חוליית מורדים זעירה בחיל מוצב שפיטרל סביב העיר.

דימטריאוס ניגש אליו כעת. כן, הוא אוהב את מפקדו וכל פעם שניגש אליו הוא מתמלא ביראת כבוד אמיתית, תנועותיו מסגירות את הערצתו וכל כלו משדר הכנעה. הוא מגיש אל קלונאוס את הקלף שקיבל. אמש באישון ליל הגיחה הצללית לה חיכה שעות בקור הירושלמי. הוא לא ראה את פניה - לפי פקודת קלונאוס - אך היא ראתה אותו. הדמות העבירה אליו קלף מגולגל ונמלטה מן המקום חרישית.

קלונאוס פותח לאיטו את המעטפה וקורא במהירות. ראשו מנתח את הנתונים בזרזיות, פניו משנות צבעים במהירות, ודימטריאוס מבחין שולוא כח שליטתו המוחלטת של מפקדו ברגשותיו הוא היה מתפרץ בזעם אדיר.

קלונאוס יוצא החוצה מן אוהל

ה פ י ק ו ד

פרק

2

מקדש

בקרבות

סיפורו של ילד יהודי בעת החורבן

"האמת, נתקלתי בכמה אנשים מעיר החוף קיסריה שהעידו מפליטים שהגיעו מטבריה ומהטבח הגדול בטריכיי שראו ארגזים נישאים על עגלה ובמקום לברוח עימם דרומה - הוא נטה מזרחה".

"זה בטח הוא" אמר אשר הזקן בקול חרישי, שאר הנוסעים הנהגו בהסכמה "אם הוא נסע מזרחה זה יכול להיות אחת מן השתיים: או שפניו אל הרומאים השוכנים בערי החוף כעכו; או שהוא רוצה להגיע ליהודה מבלי לנסוע יחד עם כל הנמלטים ולעורר תשומת לב" הסיק אשר.

לפתע, הטיל ראובן הצלמוני פצצה לתוך המערה. ראובן הוא מפקד כוחות המורדים שביבנית ובצלמון שנמלט משם כאשר את האזור. הוא איש גבוה, מוצק, ומרשים. "בכל מקרה ההתקפה והפריצה תתחיל מחרתיים עם עלות השחר".

"מה???" הוכו הנוכחים בתדהמה "לפי הדיווח שלכם לפני כמה שבועות הצבא הרומי בשיא הכוננות שלו באזור ירושלים, היאך נוכל להצליח בדבר?" תמהו.

"שתי תשובות בדבר" לחש ראובן כממתיק סוד "ראשית, מקורות שאיני יכול לפרט מתוך הצבא הרומי סיפרו שישנו זמן מדויק בו נוכל לתקוף; ושנית..." ראובן הביט בנוכחים בדריכות ונשם נשימה עמוקה "שנית, לא ההתקפה זוהי התכלית ההתקפה היא פעולת הסחה, בזמן הזה תיכנס חוליה קטנה ותפרוץ לאוהלי מודיעין של הצבא הרומי".

הנוכחים היו המומים. לא זה מה שנאמר להם רק לפני שעות מספר. הראשון שפתח את פיו היה אשר עצמו: "ומה נרויח בזה?" הקשה על ראובן.

נראה כי ראובן מתלבט בדעתו האם לספר לנוכחים. ההתחבטות ניכרה היטב. לבסוף נראה כי גמר אומר לשתף את חבריו האמיצים והנאמנים: "יודעי דבר אומרים שהאיש קרוב מאוד לגילוי הסוד יקר הערך, חייבים אנו להיכנס למודיעין הרומאי ולגלות מה הם יודעים על האיש שאנחנו לא יודעים..."

אחר כמה שעות כבר היה ראובן במקום אחר. סוסו הובילו אל מחנה האימונים הסודי "עד כלותם" הוא התבונן בצעירים בשנות העשרים לחייהם שעוברים אימונים על פי הדרכתו האישית. הוא רצה שהתאמנו כוונה בלילה כדי להתכונן למשימה שהוטלה עליהם. הוא התבונן בהם ונשא תפילה חרישית למרומים: 'אלוקי, עשה למענך אם לא למענינו, בית מקדשך עומד להיחרב ונשאר אנו יתומים, אב הרחמן רחם עלינו!'. עוד רגע קט הביט באימונים המפרכים וכבר צדה את עינו העובדה המוזרה. כן, בשעות הכי קריטיות של המבצע - עשא הצעיר איננו כאן...

המשך יבוא...

אמנם כבר דיוחתו על התמונה המסורתית שנערכה בחזית 770 נטוף חודש תשרי האחרון אבל בעקבות המצב המעובה של יחית התמונה. כעת היא לפניכם 'זמלאו הדרה'...

שימו לב חיילים יקרטי: המערכת מחכה שתשלחו תמונות שלכם עושים 'מצעעים' בחנוכה וגם טחם ביום נהיר לשמח חיילים וכדומה. ניתן לשלוח למערכת את התמונות שלכם והן יתפרסמו בוימה זו. מייל המערכת הוא: MAGLEFOREVER@GMAIL.COM

נמנו בשטח דיווח על משפחה שהתיישבה כולה בליל שבת לקרוא את עלויו נחל'ה פוראב... כיוון שהיה שבת נמנו שלא ילכו לצלם אבל הדיווח נשלח למערכת.

אל המערכת הגיע דיווח על ריקודים סוערים ב'ד' נסלו - יום מחוגת הרד' - 1 סל, מתאם יצאו להם צוות הקעמפי למרכז המעגל נשבי'ריהם... מזרים מה ב'ד'יהם?

חדשות רוממות
מהשטח הנחלאי

רדיו נחמלה

המ"ל אהרון גורביץ': חברה מה קורה איתכם? ארויס פון הגבלות!!!

המח"ט מרינובסקי: וואו אהרון, הכל בסדר? מה אתה צועק לי ככה בתוך הארון? אני שמוע גם 2 מטר!

המ"פ יענקי מזורחי: מה אתה לא מבין? הרבי זה כל החיים שלנו!!!

המ"ל אהרון גורביץ': זה פשוט הכל!

המח"ט מרינובסקי: אבל מה?

המ"פ יענקי מזורחי: זה הנקודה היחידה שיש!

המח"ט מרינובסקי: אבל למה?

המ"פ יענקי מזורחי: דאס איז דער פינטעלע!

המ"ל אהרון גורביץ': כשהרבי ככה יוצא לחסידים זה שלב בהתגלות של משיח!!!

המח"ט מרינובסקי: חברה! תסבירו לי מה הולך כאן? על מה אתם מדברים? למה דוקא היום?

המ"פ יענקי מזורחי: אוי... נו, לא שמעת???

המ"ל אהרון גורביץ': היום, ראש חודש כסלו,

אחרי חודש שלם שנבצר מהחסידים

שהרבי ירד לתפילות ולהתוועדויות הרבי

ממשיך את ההנהגה באופן רגיל!!!

המח"ט מרינובסקי:

אומר זה

שבעצם ביום הזה מתגלה שהרבי שליט"א ממשיך להנהיג את החסידים ללא הפסקה?

המ"פ יענקי מזורחי: אכן כן!!!

המ"ל אהרון גורביץ': ביום הזה צריך להתוועד ללא הפסקה כל היום והלילה!!!

המח"ט מרינובסקי: תזהר! אתה עוד רגע שובר פה את הכסאות והשולחנות!! יענקי!! למה אתה עושה פה קולע ללא הפסקה!

המ"פ יענקי מזורחי: החלטתי החלטה טובה שאם ככה הרבי מחליט שהוא ממשיך להנהיג את החסידים ביד רמה אני צריך לעשות לפחות 1009 קולע'ס בכוונה מיוחדת לקבל פני משיח צדקנו!!

המ"ל אהרון גורביץ': למה דוקא 1009?

המ"פ יענקי מזורחי: סודי!!! אתם יודעים מה? אם תקשיבו לי שתי דקות אני אגלה לכם.

המח"ט מרינובסקי: שתי דקות ברצף???

המ"פ יענקי מזורחי: אתה יודע מה? אני אתן הפסקת התרענונות באמצע - חמש דקות!!!

המ"ל אהרון גורביץ': קדימה תתחיל!!!

המ"פ יענקי מזורחי: ראיתם פעם מוכר נעליים???

המח"ט מרינובסקי:

אמממממ... אהההה!!!

בחנות ראיתי

המ"ל אהרון

גורביץ':

סבא של

אמא

התוועדות צוות

של חמותי מצד הסבתא רבא שלי היה מוכר!!!

המ"פ יענקי מזורחי: יופי, אז פעם אחת הלכתי ברחוב, ולפתע אני רואה מישהו שלא מפסיק לעקוב אחרי...
המח"ט מרינובסקי: מה, זה היה מישהו מהג.ב.ב.???

המ"פ יענקי מזורחי: לא, זה היה כמה שנים לפני המהפכה הקומוניסטית.

המ"ל אהרון גורביץ': מה, אתה בטוח שנולדת אז?

המ"פ יענקי מזורחי: בצחוק אהרון!!! זה היה לפני שבוע!!!

בקיזור... אני הולך ברחוב, ואני שם לב שמישהו לא מפסיק לעקוב אחרי... - הנעליים שלי!!

המ"ל אהרון גורביץ': וואו, אז מה עשית?

המ"פ יענקי מזורחי: בסוף לא הצלחתי להתאפק ושאלתי אותו מה כל כך מעניין בנעליים המרופטות שלי?

המח"ט מרינובסקי: מה באמת?

המ"פ יענקי מזורחי: קיצער... התברר שהאיש סנדלר במקצועו, והוא פשוט בלי לשים לב מסתכל ובוחר את הנעליים שהוא רואה.

המ"ל אהרון גורביץ': אבל מה היה מיוחד דוקא בנעליים שלך?

המח"ט מרינובסקי: כנראה הוא הרגיש משהו מיוחד שהוא לא יכל להסביר בגלל שעם הנעליים האלה יענקי הלך ל'תהלוכה' עד לסוף מנהטן בשמחת תורה...

המ"פ מזורחי: אז זהו שלא! הוא פשוט הסתכל על זה בגלל שהוא סנדלר וזה בשבילו כל החיים! זה מה שהוא חי ונושם כל היום! הוא אוכל נעליים, שותה נעליים ו...
המ"ל גורביץ': מה? איך אוכלים נעליים??

המ"פ מזורחי: אויש אהרון, התכוונתי שהוא מרגיש את זה בכל דבר שהוא עושה במשך היום!

המח"ט מרינובסקי: אבל יענקי, למה אתה מספר לנו את כל זה בעצם?

המ"פ מזורחי: מכיון שמישהו זה כל החיים שלנו - אנחנו מתלהבים מכל דבר

שמזכיר משיח ואת הגאולה הקרובה.

המח"ט מרינובסקי: מה, אז כשאני רואה משקפיים אני צריך לחשוב איך זה קשור למשיח?

המ"ל גורביץ': לא! זה צריך להזדעק אצלך! אתה ישר מבין שצריך לפקוח את העיניים ולהביא את הגאולה - שאז גם לא יצטרכו משקפיים...

המח"ט מרינובסקי: אז אם הולכים ברחוב ורואים אוטובוס זה מזכיר לנו שמישהו מגיע ויסעו על עננים

המ"פ יענקי מזורחי: כן

המ"ל אהרון גורביץ': אז אם הולכים ברחוב ורואים מצבה זה מזכיר לנו שמישהו מגיע וכולם יקומו לתחיה

המ"פ יענקי מזורחי: כן

המ"ל אהרון גורביץ': וואו!!! זה בדיוק הנקודה של ראש חודש כסלו! כשהרבי זה כל החיים שלנו אז אנחנו שמחים מכל דבר הכי קטן שקשור אליו!

המח"ט מרינובסקי: וואו, צריך לקחת החלטות טובות!!!

המ"פ מזורחי: אני חושב לפתוח עם 'מבצע נעגעל וואסער' לקבלת פני משיח צדקנו. נטלה לכל מיטה!

המ"ל גורביץ': צריך להניח תפילין לפחות ל2000 יהודים לפרסם לכולם את הנבואה של הרבי - שהנה זה משיח בא!!!

המח"ט מרינובסקי: קדימה, בשיא השטורעם!!!

וככה הם יצאו בניגון יוצר בהחלטה נחושה להפוך את העולם להתגלות.

"אז, איך מצאת את..."

המשימה - אולי הקשה ביותר- בארגון הקעמפ, הייתה כמובן בחירת הצוות. את היכולת למצוא צוות כל כך טוב בכל שנה - אין לכל אחד. להצליח לבחור צוות שמורכב גם מתמימים חסידיים ויראי שמיים, וגם מתמימים פעלתנים וכריזמטים, זו יכולת שיש רק למעטים. מנהל הקעמפ האחרון מספר לכתבינו איך הצליח למצוא את הצוות המיוחד של השנה, גם מתי שזה היה נראה בלתי אפשרי I כתבה נרחבת. כשאני פוגש את מנהל הנחל'הקעמפ האחרון, אני מוצא אותו טרוד למדי. טלפונים טורדים את מנוחתו כל הזמן וכמעט שאינו מצליח לישון בלילות.

למה אתה כזה טרוד?

אז ככה, כבר מעכשיו אנחנו מתחילים לחפש את הצוות לקעמפ הקרוב. אחרי צוות כל כך מעולה שהיה בשנה שעברה, אנחנו לא יכולים להרשות לעצמינו לפשל בזה.

כ"כ מוקדם אתם מתחילים לעבוד על זה?

ומה חשבת? בשביל שהקעמפ יצא כמו שצריך חייבים לדאוג לצוות ראוי, ובשביל לדאוג לצוות כל כך ראוי- חייבים להתחיל מעכשיו.

כמה זה כבר קשה- לדאוג לכה צוות?

אואו, אתה לא מאמין כמה זה קשה. זו אחת העבודות היותר מסובכות בארגון הקעמפ, בכל שנה מחדש. בשנה שעברה הצלחנו למצוא את הצוות בניסי ניסים!

או! על זה בדיוק רציתי לשאול אותך! תוכל לספר לי על איך מצאת את הצוות בשנה שעברה? בשמחה!

אוקי, אז נתחיל מהגנרל שולם וייליאנסקי.

אואו! זה היה סיפור מיוחד בפני עצמו. ת'אמת שאת הגנרל היה הכי קשה לי למצוא. חיפשתי כמעט בכל מקום אפשרי. כמעט התחיל הקעמפ ולא היה לי עדיין גנרל. עד שבוע לפני הקעמפ קרה הנס. בעודי מתהלך ברחובות צפת, שמעתי צעקות מכיוון אחת הסימטאות. בעודי רץ לשם הצעקות החלו להתבאר: "מה אתה חושב שאתה עושה?! עוד מילה אחת שאני שומע ואני מעיף אותך מהגינה!"

כשהגעתי למקום גיליתי את שולם וייליאנסקי מעמיד בשורה את כל אחיו הקטנים בגינה הציבורית ואומר

בטון חמור.

"הרמת ידיים לא תתקבל פה! אתמול היה ילד שהרים ידיים, והיום לצערנו הוא כבר לא נמצא פה!"

כשביררתי מה בדיוק קרה שם, נאמר לי כי שולם סתם החל לצעוק בלי סיבה, ומרוב פחד האחים נעמדו כולם בשורה, ממש כמו במסדר בקעמפ. מיד היה ברור לי שזה מי שאני מחפש. עוד באותו היום דיברתי איתו, ואחרי שכתב לרבי והתייעץ עם המשפיע - נכנס לצוות הקעמפ. וואו, איזה סיפור. ומה עם המח"ט מרינובסקי? את המח"ט מרינובסקי מצאתי אחרי שחיפשתי משהו ספציפי במיוחד. תבין, בשביל להיות מח"ט צריך להיות אדם מאוד מאוד מחושב, מאוד פעלתן, ובמיוחד- מאוד אוהב לדבר במיקרופון.

היו לי כמה מועמדים, ולפני שבחרתי מי מבניהם יזכה בתפקיד הנחשק, החלטתי לעשות ביניהם תחרות. הבאתי לכל אחד מיקרופון והעמדתי אותם בשורה. על כל אחד היה מוטל לדבר כמה שיותר, והאחרון שנשאר עם המיקרופון ביד, הוא זה שיזכה להיות המח"ט.

אחרי כשעה של דיבורים בהם נפלו כבר מאות מתמודדים, נשארו רק ארבעה. אחד מהם הוא כמובן המח"ט מרינובסקי. הם דיברו ודיברו, זה על דא וזה על הא, ולי כבר כמעט והתפוצץ הראש. "כמה הם יכולים לדבר?" שאלתי את עצמי.

החלטתי שאני יוצא לנוח, כשחזרתי למחרת, גיליתי לתדהמתי את כולם שוככים על הריצפה ישנים, כולם עם המיקרופון ביד, הנחירות היו חזקות מאין כמותן.

ואז, בין כל הנחירות שמעתי דיבורים. בין התמימים ששוככים על הרצפה - תרתי אחרי הקול, ולתדהמתי גיליתי את מענדי מרינובסקי

יושן עם הרמקול ביד ומסביר תוך

כדי שינה את המהלך של דבר מלכות חיי שרה.

מובן שיש לקחתי אותו, אחרי שהבטיח לי- שבקעמפ הוא מדבר רק כשיש חיילים, ולא כשהמפקדים נחים.

מה עם המ"פ שמואל אברהמי?

להם- כל אחד סיפור מיוחד אחר- אני לא בטוח מה יותר מוזר מהשני.

את המ"פ אברהמי מצאתי בעודי מטייל לי על חוף הים.

זו היתה שעה חשוכה, ולא היה איש בחוף, הגעתי לשם על מנת לנוח טיפה מכל היום המתיש שעבר עליי, כשלתע שמעתי מרחוק "אואואו געשפאנט השנה". הסתובבתי לכל הצדדים ולא מצאתי את מקור הרעש. כששמעתי אותו שוב, התחלתי לנוע לכיוונו, ושם מצאתי את שמואל אברהמי מנסה להוריד דגל אדום שבים, על מנת להחליפו עם דגל געשפאנט.

אחרי שעזרתי לו להחליף את כל הדגלים שבחוף, ולפני שעברנו לחוף אחר על מנת להחליף גם שם את כל

LEVI KATZ
PHOTOGRAPHY

אב

חוויות המג'יקס בקיצער

- א - אהההה... מנחם!
- ב - "בטכני לא צריך סיסמא..."
- ג - געשפאנט רציני המג'יקס הזה...
- ד - דרוכים תמיד להתגלות!
- ה - המח"ט בעצמו עלה לסוכריה המסתובבת.
- ו - ופתאום גם המג'ד מעטוף.
- ז - זה כאילו הם כבר לא קשוחים.
- ח - חשבתי שהמפקד סבן יפחד בפיראטים.
- ט - טורים ענקיים כמעט כמו המ"פ מזרחי.
- י - ידעתי שהרצ"צ יתפוס את המיקרופון.
- כ - כמעט לא הפסקנו לשיר את המנוני הקעמפ.
- ל - לא ידעתי אם הנגדל גם יעלה למתקנים.
- מ - "מפחיד נורא!" אמר לנו המג'ד זיגלבוים.
- נ - נו נו... הוא כבר לא בגילנו.
- ס - "סיירת משיחי הסיירת המנצחת"...
- ע - ענינו למפקד סיגמן שאנחנו כבר ניצחנו.
- פ - פתאום מצאתי את עצמי ברכבת הרים.
- צ - צוות ה'קולטונים' לא הפסיק להשתולל.
- ק - קולט גם לא הפסיק לרקוד.
- ר - ראיתי את הצוות הבכיר מתפוצץ מצחוק בקרוסלה.
- ש - שמענו מהכריזה את קולו של הרצ"ט!
- ת - תוב חוזרים הביתה! בעצם טוב זה בט'...

יש צודק באנשי צוות יותר
אזי אפקטים רציני
להיות בקצמפ... בצינה!

סיפורים..
תגיד לי-
מה עם
המג'ד
מ א י ר
אלטין?

למאיר היה תחביב מיוחד. בין סדר לסדר בשיבה הגדולה בצפת, היה יוצא לואדי הקרוב על מנת לחטוב עצים. כשהיה מסיים לחטוב כמות נכבדה, היה יושב על הרצפה ומתחיל לגלף מתוך כל אותם הגזעים קיסמים דקים. פעם אחת שאלתי אותו לפשר הדבר, והוא ענה לי בסיפור מיוחד.

"לפני יותר ממלאנתלאפים שנים, סב-סב-סב-סב-סבא שלי היה חכם גרוזיני צדיק במיוחד. יום יום, אחרי שהיה מסיים את שעת קבלת הקהל שלו, היה יוצא עם שק על גבו אל עבר הלא נודע, כשהוא חוזר רק למחרת.

כששאל אותו בנו- סב-סב-סב-סבא שלי, בעודו צעיר, מה הוא עושה בזמנים אלו, השיב לו אביו כי יבא היום והא ידע.

אבל לסב-סב-סב-סבא שלי לא הייתה סבלנות, ופעם אחת כשיצא אביו, יצא אחרי בחשאי. את ההמשך אגלה לך בחודש הבא....

הדגלים, שאלתי אותו מהם התוכניות שלו לקיץ הקרוב. כשענה לי שלא יודע, ישר החתמתי אותו על חוזה השתתפות בקעמפ הטוב בעולם. ומה עם יענקי מזרחי?

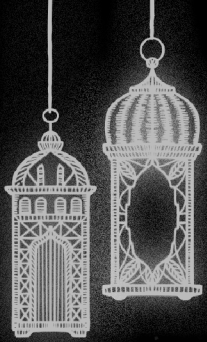
המ"פ יענקי - זה סיפור שונה לחלוטין. יענקי מזרחי היה כמובן ואיך לא, הטבח של התמימים בשיבה הגדולה בראשל"צ. שם, בין סלט למרק שהכין (שבתוך כולם כמובן דחף מלא מלא במבה), מצאתי אותו מפזם "בפקודה עזוב את הכרית והשמיכה". שאלתי אותו לפשר השיר המוזר והלא מוכר.

הוא ענה לי שככה הוא קם כל בוקר. כשהוא מתעורר, אין לו כוח לקום מהמיטה, ואז, הוא מספר לי, הוא נזכר בימים שהיה חייל צעיר ושמן בדיי קעמפ בנחלה. שם היו רוקדים כל בוקר לצלילי ההמנון המיוחד הזה, שכמעט ואבד.

"איי, אלה היו ימים", הוא אמר כשמנגב דמעה של געגוע. ואז הוא נעצר באחת. "לבכות? לא בא בחשבון! הרבי רוצה שנהיה בשימחה!" ומיד המשיך לפזם את המנון הפעילות בוקר.

משם, הדרך היתה קצרה עד שהיה מוכן להיות מ"פ בדיי קעמפ הגדול בעולם. וואו, אילו

מאחורי הדלפק.

"כן, שלום לכם. לאן פניכם מועדות?" שאלה.

"אנחנו לו... עלקומגה.."

"לאיפה?? לא הבינה הפקידה.

"לעלמוגבע" זו חשובה מדינה, הרבה ארכאולוגיה שם יש.

"סליחה, אבל אני לא מבינה, אין כזה שם של מדינה, תוכל לדייק לי יותר את המילה?"

"אממ, בוודאי, זה פה אצלי להיות כתוב.. הנה, ע ל

מ ו ד נ ה, אמרתי נכון?"

"הא, כן כן. אמרת נכון. אבל אתם בטוחים שאתם נוסעים לשם?"

"בטח, אני לומר לך, הרבה ארכיאולוגיה שם. הרבה אוצרות. אנחנו חוקרים מאוניברסיטת 'ספסיווה' ברוסיה, שם רוצים שאנחנו ליסוע לעלמוג... איך שקוראים לזה.."

"הבנתי, לא מכירה שם כזה של אוניברסיטה אבל אין בעיה.. רק תחתמו לי פה שאתם אחראים על עצמכם שם, אנחנו לא יכולים לקחת אחריות לכל מי שרוצה ליסוע לשם".

"בסדר. אנחנו להסתדר שם טוב מאוד".

"אוקי, בהצלחה, נסיעה טובה.."

כשעברו את טווח הראיה של הפקידה הנמצאת בביקורת הגבולות לא יכלו שלא להתגלגל מצחוק. "דובי, לא ידעתי שאתה כזה שחקן מוצלח. בהצגה במלחמת ופרצת אנחנו בטוח מנצחים". התלהב פיצ'ע.

"כן, אבל זה לא הזמן לבדיחות, עוד יכולים לגלות אותנו.. אנחנו צריכים להישאר ארכיאולוגים רוסיים. זוכר? השם שלך זה איגור ואני סטפן" "בטח זוכר.. עוד רגע

"אבל זה לא קצת מסוכן? שאל דובי.

"כבר אמר הכתוב - 'אל תתחמק מהמשימה'.

אל תדאג, יהי בסדר בעזרת השם, מה גם שאם הכישורים שלך אנחנו בוודאי נצליח".

פיצ'ע שידר ביטחון ולדובי לא היה אלא להסכים. "הנה היא מגיעה".

"אממ, אני מצטערת להגיד לכם, אבל אין לכם אפשרות ליסוע לשם, במיוחד שאתם נראים צעירים.."

"מה זאת אומרת? אז למי כן מותר?" דרש פיצ'ע לדעת.

"רק לאנשים בעלי אישור מיוחד, כגון ארכיאולוגים, חוקרים.. להם יש אישור מיוחד וכמובן שאת האחריות הם לוקחים על עצמם", סיכמה הפקידה.

"טוב, תודה רבה", אמרו דובי ופיצ'ע והלכו כלעומת שבאו.

"פיצ'ע, מה עושים עכשיו? יש לך רעיון?"

"אל תדאג, אני חושב על הכל מהתחלה, אתה גם שחקן לא קטן, בא איתי.."

8:30 בבוקר שדה התעופה.. "שלום גבירתי" (מבטא רוסי), פנה המבוגר מבין השניים לפקידה שעמדה

השטף החות היחידה

מנהלי המלחמה יוצאים לשליחות מסוכנת

"ששש" פיצ'ע. "אתה הורס את כל התכנית" "על איזה תכנית אתה מדבר?" שאל דובי.

"אמרתי לך, כבר אסביר לך הכל". "נו טוב.."

"הי חברה?" התערבה הפקידה בשיחתם של השניים. "אני צריכה לבדוק עם מנהל השדה תעופה אם יש אישור בכלל ליסוע למדינה הזאת, אני כבר חוזרת".

"רק לא זה", מלמל פיצ'ע.. "רק זה חסר שהם יעשו בעיות ולא יתנו לעלות על הטיסה".

"פיצ'ע, אפשר להבין מה הולך פה? למה אנחנו נוסעים? ביקש דובי הסברים.

"כן, אנחנו נוסעים לשליחות לעלמודנה, שם, לפי המודיעין שקיבלתי ישנם יהודים שצריך להדליק איתם נרות חנוכה. ואולי גם להיעזר בהם שיעזרו לנו במלחמת ופרצת. אתה יודע אנחנו קצת בגירעון של כסף".

דובי התפלא. "זה מה שמעניין אותך עכשיו? הכסף של מלחמת ופרצת? אנחנו נוסעים למדינה עוינת, אני לא בטוח שזה הכי נכון בשבילנו.."

"דובי, אני חייב שתהי איתי בשליחות הזאת, אחרת לא נצליח.. אתה לא מבין? יש יהודים שמחכים לנו. ואגב אמרתי שאולי יעזרו לנו".

כ"ד כסלו ה'תשפ"ג בית חב"ד משפחת אלרואי 4:00 לפנות בוקר.

צלצול טלפון..

"הלוו, מי זה?" שאל דובי בקול מנומנם ומופתע כאחד.

"זה אני, יוסף יצחק ליפשיץ". ענה הקול מעבר לטלפון.

"אתה נורמאלי?? התפלא דובי, "ארבע לפנות בוקר עכשיו, לא מצאת זמן אחר להתקשר?"

"אממ, דובי, זה לא הזמן עכשיו לשאלות. תתכונן, עוד כמה שעות אנחנו טסים לעלמודנה.."

"השתגעת? צעק דובי. "זו מדינה עוינת.. מה יש לעשות שם?"

"בלי שאלות. תארגן מזוודה, הא ואל תשכח חנוכייה ונרות.. בהצלחה.."

8:00 בבוקר שדה התעופה ע"ש בן גוריון.

"יוסף יצחק, אני לא מאמין שהגעתי לפה? אפשר להבין ממך לאיפה בדיוק אנחנו נוסעים? בשביל מה?"

"כשנתיישב במטוס אדבר איתך על הכל.. ענה פיצ'ע (קיצור של יוסף יצחק).

דובי ויוסף יצחק הולכים לביקורת הגבולות.

"אז לאן אתם?" שאלה הפקידה..

"אנחנו לעלמודנה". פיצ'ע.

"אממ" כחכחה הפקידה בגרונה, "אתם לא חושבים שזה קצת מסוכן?" שאלה. "זו מדינה עוינת", המשיכה. (שתיקה)

"את האמת....." התחיל דובי להגיד אך...

"את האמת שאנחנו מודעים לסכנות", פיצ'ע מיד המשיך והוסיף, "יש לנו שם הבטחה צמודה.."

"פיצ'ע?? מה אתה מדבר שטויות?" הזדעק דובי.

מהלי המלחמה יוצאים לשליחות מסוכנת

בצריך קטן ונטוש
שראו לא הרחק
משם.
הגיע הערב,
בשעה היעודה כל
חמשת היהודים
הגיעו, הדליקו איתם
חנוכייה, דובי ופיצ'ע שמחו לכבד אותם בסופגניות
שהביאו מהארץ, לאחר מכן דובי חזר שיחה של
הרבי, עד ש..

אני יחשוב
שזה באמת
השם שלי. צחק
פיצ'ע.
"עוד עשרים דקות
בערך, העליה למטוס,
ע ד
שלא מגיעים לעלמודנה אנחנו
נשארים עם התחפושית" הבהיר פיצ'ע.

"בוודאי", הסכים דובי, "וכמה שפחות לדבר. שלא
ידעו שאנחנו בעצם שני בחורים".

16:00 אחר הצהרים שדה תעופה חאג'באלה בעלמודנה

"ואוו, איזה מקום יפה, אף פעם לא הייתי פה".
התלהב פיצ'ע.

"פיצ'ע, זה לא הזמן. אני מקווה שאתה יודע לאיפה
אנחנו צריכים ללכת".

"אממ, לא בדיוק", גמגם.
"מה זאת אומרת?? אמרת שיש לך מודיעין.. ואיפה
המאבטחים שהבטחת?" דרש דובי לדעת.

"נו דובי, זה היה בצחוק, רק בשביל שהיא תאמין
לנו".

"יוסף יצחק, אני חושב שעשינו צעד מסוכן מידי".
"דובי, אתה חייב להבין. אנחנו הגענו לשליחות,
להדליק עם יהודים חנוכייה ולשמוח איתם, לא
אפשרי להגיד כל הזמן שאולי עשינו מעשה לא
נכון. בא נתמקד".

"צודק". הסכים דובי. "אני איתך!"
"הלכנו?"

"הלכנו!"
דובי ויוסף יצחק הלכו
לכיוון השוק העירוני
ושאלו עוברים ושבים
האם הם יהודים.
כשהגיעו לחמישה
יהודים הזמינו אותם
להדליק איתם נרות חנוכה

המשך יבוא בעלון הבא

קואי-קאמה נולאווי

אתה שואם
את הצעקות?

אתה מתכוון
למתקן...?

איפה לה
מיצ'ע כאלו?

אולי
כל האליקס!!!

אהההההה
אולי כאלו!!!

אולי למה
לצעוק??!!

אין מקיש
לעצור את
המתקן מיד!!!

זה החייליס!!!
הם בסה"כ נהנים קצת.

כן!
הסוכרייה..

עזבו... תראה
לחות אכילי נבחר
כילוי קיננים.

נחשו
האולניים כאש...
תוריד אותם
קראע לה. מיד!!!

lelelelelelelele
!!!!!!!!!!!!lelele

גלריה נחל וואדין

<<< היום השלישי >>>

